

Cirkev bratská v SR

Ordinačná práca

David Spodniak

v Nitre 2024

Súhlasím s prípadným zverejnením ordinačnej práce

ZODPOVEDNOSTI ČLENŮ ZBORU (ESEJ)

Stručná anotácia témy: Vymenuj najdôležitejšie, odôvodni ich teologicky a reflektuj
vzhľadom na Duchovné zásady Cirkvi bratskej.

Obsah

ZODPOVEDNOSTI ČLENOV ZBORU (ESEJ)	3
1.1 Úvod.....	5
1.2 Biblická teológia a zodpovednosti členov zboru	6
1.3 Zodpovednosti členov zboru voči Bohu	7
1.4 Zodpovednosti členov voči ľuďom.....	8
<i>1.4.1 Zodpovednosti členov zboru voči vedúcim zboru.....</i>	<i>8</i>
<i>1.4.2 Zodpovednosti členov zboru voči iným členom zboru</i>	<i>10</i>
<i>1.4.3 Zodpovednosti členov zboru voči svetu</i>	<i>13</i>
1.5 Záver.....	16
2. EXEGÉZA BIBLICKÉHO TEXTU Z EVANJELIA PODĽA LUKÁŠA 12:49-13:9.....	17
2.1 Text	18
2.2 Hlavná myšlienka	18
2.3 Kontext.....	19
2.4 Žáner	21
2.5 Štruktúra	21
2.6 Kľúčové pojmy.....	22
2.7 Komentár.....	23
3. Rukopis kázne na text z Evanjelia podľa Lukáša 12:49-13:9	28
4. Rukopis druhej kázne z textu z knihy Kazateľ 2:1-11.....	34
5. Rukopis tretej kázne z proroka Ozeáša 2:4- 3:5.....	43
7. PRÍLOHA č.1	51

1.1 Úvod

Každý člen cirkevného zboru má pred Bohom aj pred spoločenstvom konkrétne zodpovednosti, ktoré vyplývajú z Písma a z povolania Cirkvi ako Kristovho tela. Tieto zodpovednosti nie sú iba praktickými povinnosťami, ale vyjadrujú našu odpoveď na Božiu milosť a našu úlohu v Božom pláne spásy. Biblia nás učí, že vzťah s Bohom formuje všetky ďalšie vzťahy.

V tejto eseji sa zameriam na hlavné zodpovednosti člena zboru a ich teologické zdôvodnenie. Na začiatku sa budem venovať biblickej teológii, ktorá tvorí základ pre pochopenie toho, prečo má člen zboru určité zodpovednosti. Táto teológia nám pomôže vidieť, ako sa Boží zámer pre svoj ľud rozvíjal od Stvorenia cez Izrael až po Cirkev a prečo som rozdelil zodpovednosti členov zboru na dve základné kategórie:

1. Zodpovednosť člena zboru voči Bohu, táto zodpovednosť je základom všetkých ostatných, pretože milovať Boha celým srdcom, dušou a myslou je prvé a najväčšie prikázanie.

2. Zodpovednosti člena zboru voči ľuďom, ktoré rozdeľujem do troch podkategórií:

- Voči vedúcim zboru – zahŕňa rešpektovanie ich authority, podporu a spoluprácu v duchovnom vedení cirkvi.
- Voči ostatným členom zboru – znamená praktickú lásku, službu, vzájomnú starostlivosť, cirkevnú disciplínu a ochranu evanjelia.
- Voči svetu – predstavuje misiu, evanjelizáciu a život, ktorý odzrkadľuje Božiu slávu v spoločnosti.

Tieto zodpovednosti členov zboru budem reflektovať s Duchovnými zásadami Cirkvi bratskej, ktoré síce neobsahujú systematické zhrnutie zodpovedností členov zboru, ale poskytujú dôležité teologické základy pre kresťanský život.

Záver

Na záver tejto práce som dospel k poznaniu, že zodpovednosti člena zboru nie sú bremenom, ale výsadou. Sú odpoveďou na Božiu milosť a spôsobom, ako žiť evanjelium v každodennom živote. Hlavným princípom všetkých zodpovedností je láska k Bohu a láska k blížnemu, ktoré sú základom kresťanského života a určujú spôsob, akým veriaci funguje v cirkvi a vo svete. Duchovné zásady Cirkvi bratskej kladú silný dôraz na osobnú vieru, evanjelizáciu a misijné poslanie, no zároveň ukazujú potrebu cirkevného spoločenstva. Verím, že táto esej pomôže lepšie pochopiť zodpovednosti členov zboru a motivuje k ich napĺňaniu nielen z povinnosti, ale z vďačnosti za to, čo Boh vykonal v Kristovi.

1.2 Biblická teológia a zodpovednosti členov zboru

Biblický príbeh začína tým, že človek bol stvorený pre vzťah s Bohom a povoláný k tomu, aby Ho miloval. Keď Boh stvoril človeka na svoj obraz (Gn 1:26–28), dal mu jedinečnú úlohu a to odrážať Boží charakter a žiť v dokonalej láske a poslušnosti voči Nemu. Tento vzťah s Bohom mal formovať aj všetky ďalšie vzťahy a to medzi ľuďmi navzájom a k celému stvorenému svetu. Človek bol predovšetkým stvorený milovať Boha, poznávať Ho a žiť v spoločenstve s Ním, čo prirodzene viedlo k láske k blíznym.

Avšak pád do hriechu (Gn 3) túto lásku narušil. Hriech spôsobil odlúčenie od Boha, čo sa okamžite prejavilo aj v skazených vzťahoch medzi ľuďmi (Gn 3:16–19) a v spôsobe, akým človek spravoval svet. Človek prestal odrážať Boží obraz verne a namiesto lásky k Bohu a blíznym začal žiť pre seba. Napriek tomu Boh vo svojej milosti prisľúbil vykúpenie (Gn 3:15) a začal realizovať svoj plán obnovy. V tomto pláne zohrával Izrael kľúčovú úlohu. Boh si vyvolil Abraháma a jeho potomstvo, aby sa stali požehnaním pre všetky národy (Gn 12:1–3). Boh dáva svojmu ľudu zákon na vrchu Sinaj, kde prvé štyri prikázania sa týkajú vzťahu človeka k Bohu čiže vertikálna rovina – milovať Boha. Zvyšných šesť sa týka vzťahov medzi ľuďmi čiže horizontálna rovina – milovať blížneho.

Tento dvojitý princíp: láska k Bohu a láska k blížnemu bol základným zmyslom Božieho zákona a mal byť charakteristickým znakom Izraela ako kráľovského kňazstva (Ex 19:6), ktoré odráža Božiu slávu medzi národmi (Iz 49:6). Napriek tomu Izrael často zlyhával a odvracal sa od tohto poslania.

S príchodom Ježiša Krista sa naplňa Boží zámer obnoviť vzťah medzi Bohom a Jeho ľuďmi. Kristus, ako nový Adam (Rim 5:12–21), dokonale naplnil Boží zákon tým, že žil v dokonalej láske k Otcovi (Jn 14:31) a k blíznym (Jn 13:34). Skrze svoju smrť a zmŕtvychvstanie zmieril hriechom narušený vzťah medzi Bohom a človekom a obnovil Boží ľud k jeho pôvodnému poslaniu.

Cirkev, ako nový Boží ľud v Kristovi, teraz preberá úlohu Izraela ako kráľovské kňazstvo a svätý národ (1Pt 2:9). Je povoláná žiť v spoločenstve s Bohom, byť svetlom svetu (Mt 5:14–16) a hlásať evanjelium všetkým národom (Mt 28:18–20). Milovať Boha a milovať blížneho nie je len jedno z prikázaní, ale hlavná zodpovednosť Božieho ľudu, ktorá bola od začiatku zjavená v zákone a naplno potvrdená Kristom: „*Miluj Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou... Miluj svojho blížneho ako seba samého.*“ (Mt 22:37–39)

Preto som rozdelil zodpovednosti členov zboru do dvoch hlavných kategórií a to Zodpovednosť členov zboru voči Bohu a zodpovednosti člena zboru voči ľuďom.

1.3 Zodpovednosti členov zboru voči Bohu

Zodpovednosť voči Bohu je základnou a prvoradou zodpovednosťou každého veriaceho. Znamená žiť v poslušnosti, láske a bázni pred Bohom, ktorý nás stvoril, vykúpil a povolal do vzťahu s Ním. Táto zodpovednosť pramení z prvého najväčšieho prikázania, ktoré nám dal Ježiš: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou“ (Mt 22:37).

K tomu, aby sme mohli Boha milovať, je nevyhnutné byť dobrým teológom. Byť dobrým teológom nie je akademická disciplína pre úzku skupinu študovaných ľudí, ale zásadná zodpovednosť každého kresťana voči Bohu. Teológia znamená poznanie Boha a práve toto poznanie je nevyhnutné na to, aby sme Ho mohli skutočne milovať. Láska k Bohu nie je iba emocionálnym vzplanutím, ale vedomým odovzdaním celej našej bytosti Bohu, ktoré je neoddeliteľne spojené s pravdivým poznaním toho, kto Boh je.

Ak nepoznáme Boha správne, nemôžeme Ho ani správne milovať. Povrchné alebo skreslené chápanie Boha vedie k nesprávnej viere, ktorá sa v konečnom dôsledku môže premeniť na modlárstvo, čo znamená uctievanie Boha podľa vlastných predstáv, nie podľa Jeho zjavenia. Preto je každý kresťan povolaný rásť v poznaní Boha cez Jeho Slovo, aby mohol žiť v pravej láske k Nemu a v poslušnosti Jeho vôli.

Štúdium teológie by nás malo viesť k tomu, aby sme chápali Boha spôsobom, ktorým Ho budeme môcť oslavovať skrze našu lásku a poslušnosť voči Nemu. Pozrite sa na postupnosť: musíme Ho najprv poznať, aby sme Ho mohli milovať a musíme Ho milovať, aby sme Ho mohli poslúchať.

Duchovné zásady Cirkvi bratskej v kapitole 2 odseku 6, kapitole 5 a odsekoch 17 a 18 a v 6,7,8,9 kapitole sa tejto téme venujú dosť podrobne a z toho vyplýva, že rovnako ako ja, považujú osobnú zodpovednosť člena zboru voči Bohu za základ pre akúkoľvek inú zodpovednosť. Pokúsim sa zhrnúť čo píšu Duchovné zásady v hore uvedených odsekoch ohľadom osobnej zodpovednosti člena zboru.

Krista nasledujeme v cirkvi spoločne, ale aj individuálne, podľa svojich darov, postavenia a úloh vo svete. Nový život sa vyznačuje ovocím Ducha, hlavne láskou, ktorá sa prejavuje vo vzťahoch voči bratom a sestrám v Kristovi. Zohľadňuje aj kajúcnosť a schopnosť rozpoznať a

priznať si zlyhania, prosiť o odpustenie a darovať odpustenie iným. Zápas o posvätenie a rast v poznaní Boha sú neodmysliteľnou súčasťou nášho života v Kristu.

Kresťan udržuje duchovný život cez osobný vzťah s Bohom, prijímaním Božieho Slova a modlitbou. Dôležité je čítanie a počúvanie Písma, ktoré posilňuje náš duchovný život. Modlitba, vrátane súkromných a spoločných modlitieb, je nevyhnutná na posvätenie a zapojenie sa do Božieho diela vo svete.

Posvätenie chápeme ako dynamický proces, v ktorom Duch Svätý formuje naše myslenie i konanie. Nielenže sa snažíme žiť svätý život, ale aj v boji proti pokušeniu sa opierame o silu Ducha a sme zapojení do služby pre Božie kráľovstvo.

Dokument Duchovné zásady Cirkvi bratskej považujú dôležitosť teológie v kresťanskom živote za dôležité, rovnako ako ja. V 37. kapitole hovoria o teológii ako o myslení a reči o Bohu, pričom každý kresťan, ktorý premýšľa o Bohu a vyjadruje svoje presvedčenie, je teológom. Dobrá kresťanská teológia sa zameriava na poznanie pravého a živého Boha, ktorý sa zjavil v Ježišovi Kristovi a svätom Písme. Poskytuje nielen vedomosti, ale aj osobné poznanie Boha, čo vedie k napodobňovaniu Krista a k aktívnej službe. Teológia, ktorá zostáva len na akademickej úrovni, nie je dostačujúca, musí sa premietiť do každodenného života a misijného poslania. Dobrá teológia tiež posilňuje cirkev, motivuje k evanjelizácii a pripravuje členov na výzvy, ktorým čelí súčasný svet a podporuje celoživotné teologické vzdelávanie.

1.4 Zodpovednosti členov voči ľuďom

1.4.1 Zodpovednosti členov zboru voči vedúcim zboru

Biblické učenie nám poskytuje jasné smernice o zodpovednostiach členov zboru voči vedúcim, najmä starším. Starší zohrávajú kľúčovú úlohu v duchovnom vedení, učení a ochrane zboru. Preto je dôležité, aby členovia zboru prejavovali úctu a poslušnosť svojim vedúcim, a zároveň sa o nich duchovne a materiálne starali. Preto považujem za dôležité nasledovné:

a) Poctivý výber vedúcich

Členovia zboru majú zodpovednosť vyberať svojich vedúcich podľa biblických kritérií. V 1. liste Timoteovi. 3:1-13 a Títovi 1:5-9 sú stanovené jasné požiadavky na kvalifikáciu starších a diakonov. Pavol zdôrazňuje, že vedúci musia mať bezúhonný charakter, schopnosť učiť a viesť, pričom ich rodiny musia byť vzorom kresťanského života. Výber vedúcich teda nie je len organizačným procesom, ale aj duchovnou zodpovednosťou, ktorá zásadne ovplyvňuje budúcnosť a zdravie zboru.

b) Podriaďiť sa a poslúchať

Podriadenosť voči vedeniu je nielen otázkou rešpektu, ale aj duchovného poriadku, ktorého cieľom je udržiavanie jednoty a stability v zbore. Autor Listu Hebrejom 13:17-18 zdôrazňuje potrebu poslúchať a podriaďiť sa vedúcim, pretože bdejú nad dušami členov a nesú za to zodpovednosť pred Bohom. Poslušnosť voči vedúcim tak nie je len otázkou poriadku, ale aj starostlivosti o duchovný život členov zboru. Tento princíp podporuje duchovný rast v spoločenstve a pomáha udržiavať zdravé vzťahy.

c) Starat' sa o vedúcich

Starší zboru nie sú len autoritami, ktoré treba poslúchať, ale aj bratmi v Kristovi, o ktorých sa treba starať. Pavol v 1. liste Timoteovi 5:17-19 píše, že starší, ktorí dobre vedú, si zaslúžia dvojnásobnú úctu, najmä tí, ktorí pracujú v slove a učení. Tento verš vyjadruje zodpovednosť zboru starať sa o svojich vedúcich emocionálne, duchovne a materiálne. Na druhej strane Pavol varuje pred prijímaním neopodstatnených obvinení voči starším, čo neznamená, že členovia zboru nemôžu z niečoho obviňovať starších zboru. Skôr to znamená to, že to má byť založené na viacerých svedectvách. Zanedbanie tejto zodpovednosti sa v histórii cirkvi odrazilo na neblahých dôsledkoch v zboroch a v živote kazateľov.¹

d) Ochrana učenia a vyvodenie zodpovednosti voči falošným učiteľom

Členovia cirkevného zboru majú zodpovednosť neprijímať falošných učiteľov a dištancovať sa od tých, ktorí šíria nesprávne učenie. V 2. liste Jánovom 1:10-11 sa prikazuje neprijímať a nepozdravovať tých, ktorí neprinášajú pravdivé učenie, aby sa členovia zboru nepodieľali na zlých skutkoch. V Rimanom 16:17 sú veriaci vyzvaní vyhýbať sa tým, ktorí spôsobujú roztržky a pohoršenia proti učeniu evanjelia. Pavol tiež varuje v Galatským 1:8-9 pred prijímaním akéhokoľvek iného evanjelia, pričom tí, ktorí ho hlásajú, majú byť odmietnutí resp. prekliati. Tieto pasáže zdôrazňujú, že ochrana čistoty viery a učenia je povinnosťou každého člena zboru.

Duchovné zásady Cirkvi bratskej v odsekoch 36,131,132,133 a 142, sa k zodpovednostiam členov zboru voči vedeniu vyjadrujú veľmi stručne. Všetko čo je napísané v Duchovných zásadách ohľadom zodpovednosti členov zboru voči vedeniu zboru, by sme mohli zhrnúť do týchto pár viet:

¹ Jonathan Leeman, Členstvo v zbore, str 71-72

Vedenie zhromaždenia zabezpečuje kazateľ alebo iný obdarovaný člen staršovstva, pričom sa dbá na biblické zásady poriadku v cirkvi (1Kor 14:40). Ak jednotlivci čelia duchovnému boju a potrebujú pomoc, môžu sa obrátiť na staršovstvo alebo kazateľa.

Cirkev má kongregačno - presbyterné zriadenie, pričom vzkriesený Kristus je jej jedinou hlavou. Miestnu cirkev spravuje staršovstvo volené členským zhromaždením, pričom vrcholným orgánom je zhromaždenie delegátov na Konferencii. Voľba staršovstva potvrdzuje, že Boh im udelil dary na vedenie cirkvi. Zbory sa združujú do zväzku Cirkvi bratskej, aby sa navzájom podporovali a dodržiavali spoločné zásady viery.

1.4.2 Zodpovednosti členov zboru voči iným členom zboru

Zodpovednosť členov cirkevného zboru voči ostatným členom zboru je zásadným aspektom života kresťanského spoločenstva. Biblia nás vyzýva, aby sme žili v láske, jednotne a zodpovedne voči sebe navzájom, s dôrazom na praktickú lásku, vzájomnú podporu, napomínanie a modlitby. Tieto zodpovednosti môžeme rozdeliť do niekoľkých hlavných kategórií.

a) Milovať jeden druhého

Prvou a najzásadnejšou zodpovednosťou členov zboru je láska voči sebe navzájom. V 1. liste Jánovom 3:16 sa píše: „*Lásku sme poznali podľa toho, že on položil svoj život za nás; aj my máme kľásť život za bratov.*“ Táto láska nie je teoretická ani povrchná, ale praktická a obetavá. Je to láska, ktorá je pripravená obetovať sa až do krajnosti a nasledovať Kristov príklad.

Biblia nás učí, že praktická láska zahŕňa aj naprávanie tých, ktorí zblúdili, a nosenie bremien jeden druhého, ako je uvedené v Galatských 6:1-2. Tieto princípy sú doplnené v Hebrejom 10:24-25, kde sme vyzvaní povzbudzovať sa k láske a dobrým skutkom a nezanedbávať spoločenstvo. Láska medzi kresťanmi sa preto prejavuje v konkrétnych skutkoch, pomoci, povzbudenia a v naprávaní hriechov. List Kološanom 3:12-17 nás vyzýva, aby sme sa obliekli do lásky, ktorá je zväzkom dokonalosti a znášali sa navzájom. Rovnako dôležitou súčasťou tejto zodpovednosti je vzájomné odpúšťanie a povzbudzovanie sa v Pánovi, ako to zdôrazňuje Židom 3:12-13. Týmto spôsobom sa vytvára kultúra lásky a podpory, ktorá je základom každého zdravého spoločenstva.

b) Modliť sa jeden za druhého

Ďalšou zásadnou zodpovednosťou členov zboru je modliť sa jeden za druhého. V liste Efezským 6:18-19 nás Pavol vyzýva, aby sme sa neustále modlili za všetkých svätých, vrátane vedúcich zboru. Modlitba je základným spôsobom, ako vyjadrujeme Bohu, že sme na ňom vo všetkom závislí a zároveň nás modlitba vedie k aktivite vo veciach, ktoré sú v súlade s Božou vôľou.

c) Spolu strážiť evanjelium

Jednou z najdôležitejších povinností členov zboru je ochrana čistoty evanjelia. V Galatským 1:6-9 Pavol varuje pred falošnými učiteľmi a vyzýva veriacich, aby neuhli od pravého učenia evanjelia. Taktiež v Rimanom 1:16 pripomína, že evanjelium je Božia moc na spasenie, a preto ho treba verne ohlasovať a chrániť pred skreslením. Ochrana evanjelia je spoločnou zodpovednosťou, ktorá si vyžaduje, aby každý člen zboru bol bdely a aktívny v obhajobe pravdy.

d) Cirkevná disciplína

Cirkevná disciplína je praktický prejav lásky, ktorou veriaci napomínajú a pomáhajú tým, ktorí žijú v hriechu, vrátiť sa späť na správnu cestu. V Matúšovi 18:15-17 Ježiš stanovuje postup, ako by mali kresťania riešiť hriechne správanie v cirkvi. Tento proces má za cieľ nielen ochranu čistoty zboru, ale aj duchovné obnovenie hriešnika.

V 1. Korintským 5:11-13 Pavol píše, že veriaci by nemali mať spoločenstvo s tými, ktorí sa nazývajú bratmi, ale zároveň žijú v nečistote alebo hriechu. Cirkevná disciplína teda slúži na očistenie tela Kristovho a zároveň na zachovanie jeho integrity pred svetom. Hlavným cieľom cirkevnej disciplíny je priviesť hriešnika k pokániu a obnoviť jeho vzťah s Bohom a s cirkevným spoločenstvom.²

e) Strážiť jednotu

Jednota cirkvi je nevyhnutná, pretože vychádza z Kristovej zmierujúcej práce a je darom Ducha Svätého, ktorý všetkých veriacich spája do jedného tela – Krista (Ef 2:14-16; 1. Kor 12:12-13). Každý člen cirkvi je povolaný udržiavať túto jednotu prostredníctvom lásky, služby, pokoja a pravdy (Ef 4:3; Rim 12:18). Jednota medzi kresťanmi je zároveň svedectvom Otcovej jednoty s Kristom. (Jn 17:21).

² Jonathan Leeman, Členstvo v zbere, str. 73-81

f) Zúčastňovať sa spoločných bohoslužieb a Večere Pánovej

Zodpovednosť členov zboru zúčastňovať sa spoločných bohoslužieb a Večere Pánovej je dôležitým aspektom života kresťanského spoločenstva. Božie Slovo nás vyzýva, aby sme sa schádzali a povzbudzovali navzájom (Heb10:24-25).

Pravidelná účasť na bohoslužbách je zásadnou zodpovednosťou každého člena cirkevného zboru minimálne z týchto štyroch dôvodov:

- Prvý dôvod je *duchovný rast*: Božie Slovo a učenie počas bohoslužieb sú nevyhnutné na prehĺbovanie viery.
- Druhý dôvod je *spoločenstvo*: Účasť na bohoslužbách posilňuje vzťahy medzi veriacimi, čo je dôležité pre vzájomnú podporu a povzbudenie.
- Tretí dôvod je *oslava*: Bohoslužby sú miestom uctievania, kde sa veriaci zhromažďujú na oslavu Boha.
- Posledný, štvrtý dôvod je *svedectvo*: Pravidelná účasť je aj verejným svedectvom o viere, ktoré ovplyvňuje tých, ktorí hľadajú pravdu.

Večera Pánova, je prikázaním Ježiša Krista, ale aj prostriedkom milosti, skrze ktorý si veriaci pripomínajú Kristovu obeť a duchovne sa posilňujú vo viere. V 1. Korinským 11:23-26 apoštol Pavol hovorí o tom, že Kristus ustanovil Večeru Pánovu ako akt, ktorý by sa mal pravidelne opakovať na pripomenutie Jeho smrti a očakávania Jeho návratu. Toto prikázanie platí pre všetkých veriacich, a teda zúčastňovanie sa Večere Pánovej je súčasťou ich zodpovednosti voči Bohu aj spoločenstvu.

Z evanjelikálneho pohľadu, ktorý zdôrazňuje individuálnu vieru a osobnú zodpovednosť, účasť na Večeri Pánovej je nielen symbolom jednoty a spoločenstva, ale aj príležitosťou na reflexiu a pokánie. Veriaci sa majú skúmať, aby nepristupovali k tejto sviatosti nehodne (1. Kor 11:27-29). Účasť na Večeri Pánovej je teda zodpovednosťou člena zboru voči Bohu aj voči spoločenstvu, pretože ide o akt duchovnej obnovy, pripomenutia si Kristovej smrti a prejavu jednoty so zvyškom tela Kristovho. Zúčastňovanie sa na bohoslužbách a Večeri Pánovej posilňuje duchovné spoločenstvo a prehĺbuje vzťah s Bohom.

Duchovné zásady Cirkvi bratskej majú zodpovednosti členov zboru voči iným členom pretkané celými zásadami. Nedá sa vyslovene vybrať časť, ktorá by sa špeciálne venovala len tejto téme. Preto som vybral časti, ktoré sa venujú Večeri Pánovej, cirkevnej disciplíne, modlitebnému životu a bohoslužieb. Každú jednu oblasť som sa snažil zhrnúť do pár viet.

V kapitole 35 sa o Večeri Pánovej v skratke píše nasledovné: Svätá Večera Pánova je sviatosťou, ktorá spečatňuje odpustenie hriechov, poskytuje duchovnú silu, zjednocuje veriacich v Kristovi a pripomína im potrebu kajania, odpúšťania a prípravy na eschatologický hod s Pánom v Božom kráľovstve.

V kapitole 24, odsekoch 95 a 96 sa o cirkevnej disciplíne v skratke píše, že účelom cirkevnej kázne je v láske a pokore napomínať a viesť hrešiaceho brata alebo sestru k náprave, pričom sa zohľadňujú biblické zásady a napomínanie sa považuje za prejav starostlivosti, nie odsudzovania.

Modlitebnému životu sa venuje 7. kapitola odsek 29 až 31, ktoré tvrdia, že modlitebný život je kľúčovým prejavom duchovného rastu, v ktorom nás Boh pozýva osobne i spoločne volať k Nemu, hľadať Jeho kráľovstvo, vyznávať hriechy a podieľať sa na Jeho diele vo svete, pričom bez modlitby chýba aj prítomnosť Ducha Svätého.

V 10. kapitole môžeme čítať o význame nedele a nižšie by som to zhrnul do týchto pár viet: Nedeľa je pre kresťanov oddeleným dňom Pána, počas ktorého sa venujú návšteve zhromaždeniu vo svojom zbore, osobnému stíšaniu a službe Bohu, pričom je to vzácna príležitosť na duchovnú obnovu a predobraz večného odpočinutia v Božom kráľovstve.

1.4.3 Zodpovednosti členov zboru voči svetu

Kresťanský život nie je len o vnútorných vzťahoch v rámci cirkevného spoločenstva, ale zahŕňa aj vzťah k svetu. Členovia zboru sú povolani žiť evanjelium nielen medzi veriacimi, ale aj navonok, prostredníctvom svojich slov a skutkov.

a) Žiť evanjelium skutkami

V Matúšovi 5:13-16 Ježiš opisuje svojich nasledovníkov ako soľ zeme a svetlo sveta. Týmto obrazom vyjadruje, že kresťania majú byť vzormi v správaní, ktoré bude svedectvom o ich viere a prinesie slávu Bohu. Dobrými skutkami, ktoré konajú, ukazujú na Krista a Jeho lásku. Podobne, v 1. liste Petra 2:12 Peter píše kresťanom, aby viedli vzorný život medzi neveriacimi, aby títo mohli vidieť ich dobré skutky a osláviteľ Boha.

Tento koncept praktického svedectva je veľmi dôležitý, pretože naši susedia a kolegovia často posudzujú našu vieru na základe našich činov. Dobrý životný štýl, láskyplné správanie a pomoc druhým posilňujú pozitívne vnímanie evanjelia v spoločnosti.

Žiť evanjelium skutkami zahŕňa aj zodpovedné spravovanie stvorenia, ktoré nám Boh zveril. V Genesis 1:28 je človek povolaný vládnuť nad stvorením, čo znamená, že má zodpovednosť ochraňovať prírodu a zaobchádzať s ňou múdro. Starostlivosť o životné prostredie je tak prejavom viery a zodpovednosti voči Stvoriteľovi, čo je dôležitou súčasťou toho, ako môžeme prinášať slávu Bohu skrze našu starostlivosť o Jeho stvorenie. Týmto spôsobom ukazujeme, že evanjelium ovplyvňuje všetky oblasti života.

b) Žiť evanjelium slovom

Kresťania sú tiež povolaní hlásať evanjelium. V Matúšovi 28:18-20 Ježiš prikazuje svojim učeníkom, aby išli do celého sveta a robili učeníkov zo všetkých národov. Tento príkaz je ústrednou zodpovednosťou všetkých členov zboru. Pavel v 1. liste Korinským 4:1-2 zdôrazňuje, že každý veriaci je správcom Božích tajomstiev, čo znamená, že je zodpovedný za zvestovanie evanjelia. Toto zvestovanie nie je len povinnosťou, ale aj privilegiom. Členovia zboru teda nesú zodpovednosť nielen za správne životné svedectvo, ale aj za aktívne ohlasovanie Kristovho evanjelia.

c) Finančné prispievanie do zboru

Ďalším dôležitým aspektom zodpovednosti členov zboru je ich finančné prispievanie. Kresťania sú povolaní finančne podporovať svoj zbor, aby sa evanjelium mohlo šíriť, vrátane zakladania nových zborov. V 2. Korinským 9:7 Pavol hovorí, že každý má prispievať podľa toho, ako sa rozhodol v srdci, nie s ľútovaním alebo z donútenia, lebo Boh miluje ochotného darcu. Finančná podpora nie je len otázkou pokrytia prevádzkových nákladov zboru, ale je tiež investíciou do misijnej činnosti a evanjelizácie. Bez dostatočných zdrojov by zbor nemohol realizovať svoje aktivity, vrátane organizovania evanjelizácie, zakladania nových zborov a podpory rôznych misií. Členovia zboru sú teda zodpovední za zabezpečenie toho, aby evanjelium mohlo byť ohlasované a šírené aj na nových miestach a medzi novými ľuďmi. Ich hlavnou motiváciou je evanjelium. *“Ved’ poznáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste vy jeho chudobou zbohatli.”* 2 Kor 8:9

Duchovné zásady Cirkvi bratskej o zodpovednostiach členov zboru voči svetu a misii píše v kapitolách 11, 41 a 42.

- a) Zhrnutie 11. kapitoly s názvom: *“Byť svedkami Pána Ježiša Krista” by znelo nasledovne:* Téma svedectva v Cirkvi bratskej vychádza zo Starej aj Novej zmluvy, kde svedectvo malo dôležitú úlohu v právnych záležitostiach i v duchovnom živote Božieho ľudu. Izrael mal byť svedkom Božej spravodlivosti a vernosti národom a v Novej

zmluve je Kristus dokonalým svedkom pravdy. Apoštoli a všetci Kristovi učeníci sú povolaní byť svedkami Ježiša prostredníctvom moci Ducha Svätého, nielen individuálne, ale aj spoločne ako cirkev. Cieľom ich života a skutkov má byť oslávenie Boha a šírenie evanjelia medzi všetkými ľuďmi.

- b) 41. kapitolu s názvom: *“Misijné a evanjelizačné poslanie cirkvi”* som zhrnul do týchto pár viet: Cieľom cirkvi je evanjelizácia, ktorá sa zakladá na prítomnosti kresťanov vo svete a ich svätosti. Cirkev nie je pre seba, ale pre svet; Kresťania sú povolaní slúžiť a svedčiť o Kristovi a Jeho evanjeliu, ktoré zachraňuje jednotlivcov a obnovuje ich srdcia. Takéto svedectvo zahŕňa zdieľanie vlastných slabostí, pričom Kristova milosť sa stáva pokladom v hlinenej nádobe. Evanjelium tiež smeruje k zakladaniu miestnych cirkví a k ochrane spoločnosti a etických hodnôt, pričom každá generácia musí hľadať nové vyjadrenia evanjelia, ktoré oslovujú kultúru a súčasné ľudské poznanie.
- c) Následne by som chcel parafrázovať kapitolu 42 s názvom *“Cirkev a spoločnosť”*: Cirkev má zodpovednosť za svet, ktorý je odrazom Božej slávy a kde Boh vписuje svoju reč (logos) do dejín a prírody. Ak sa cirkev sústreďuje len na duchovnú záchranu jednotlivcov, oslabuje svoju schopnosť oslovit' sekulárnych ľudí. Jej poslaním je stáť na strane chudobných a marginalizovaných, pričom diakonská služba je rovnako dôležitá ako kázanie. Cirkev musí inšpirovať víziu zmyslu civilizácie a spájať duchovné a etické hodnoty so svetom poznania, zodpovednosti a občianskej angažovanosti. Okrem toho by mala podporovať úctu k prírode. Zodpovednosti finančného prispievania členov do zboru sa Duchovné zásady Cirkvi bratskej venujú v 11. kapitole odsek 49, v 26. kapitole v odseku 116 a v 30. kapitole v odseku 139. Vzhľadom na to, že je to len pár viet, uvádzam presné znenie textu:

„Pre spásu stratených a k Božej sláve sa podľa zverených darov zapája do zborovej práce, modlí sa za ňu a finančne ju podporuje.“

„Obetavosť zborov povzbudzujú členovia, ktorí dostali dar dávania – dar obetavej podpory Božieho diela finančne, vecne a ďalšími spôsobmi dávania času a svojej práce (Sk 4:36nn; 2Kor 8:5).“

„V zhromaždeniach je dávaná príležitosť k dobrovoľnej finančnej zbierke v prospech plnenia poslania zboru.“

1.5 Záver

V tejto eseji som sa snažil systematicky zhrnúť zodpovednosti člena cirkevného zboru v štyroch hlavných oblastiach – voči Bohu, vedúcim zboru, ostatným členom zboru a svetu. Na základe biblických princípov som ukázal, že tieto zodpovednosti nie sú len súborom pravidiel, ale prirodzeným dôsledkom života viery a odpoveďou na Božiu milosť, ktorú sme prijali v Kristovi.

Keď som porovnával tieto zodpovednosti s Duchovnými zásadami Cirkvi bratskej, zistil som, že hoci sa tento dokument systematicky nevenuje zodpovednostiam členov, obsahuje dôležité teologické dôrazy. Silnou stránkou je dôraz na osobnú vieru, dobrú teológiu a misijné poslanie. Slabšie reflektuje zodpovednosti členov voči vedeniu zboru, kde sa vyjadruje skôr pragmaticky. Na druhej strane, veľkým prínosom je dôraz na vzťah cirkvi k svetu, evanjelizáciu a dokonca aj na správu stvorenia.

Verím, že táto esej pomôže bežnému členovi zboru lepšie sa zorientovať v jeho zodpovednostiach a pochopiť, že členstvo v zbore nie je pasívna účasť, ale záväzok voči Bohu, cirkvi a svetu. Mojou túžbou je, aby nás k napĺňaniu týchto zodpovedností nehnala povinnosť, ale vďačnosť za to, čo pre nás Boh urobil v Kristovi. Preto som v prílohe priložil aj konkrétnu zborovú zmluvu od kazateľa Cirkvi bratskej v Nitre Mgr. Bohuša Vasiľa, ktorá môže poslúžiť ako praktická aplikácia pre cirkevné zbory.

2. EXEGÉZA BIBLICKÉHO TEXTU Z EVANJELIA PODĽA LUKÁŠA 12:49-13:9

2.1 Text

Lukáš 12:49-13:9

49 Oheň som prišiel vrhnúť na zem. A čo chcem? Len aby už vzblkol! 50 Krstom mám byť pokrstený a ako je mi úzko, kým sa to nestane! 51 Myslíte si, že som prišiel darovať na zemi pokoj? Nie, hovorím vám, ale rozdelenie. 52 Lebo odteraz sa päť ľudí v jednom dome rozdelí: traja proti dvom a dvaja proti trom. 53 Rozdelia sa otec proti synovi a syn proti otcovi, matka proti dcére a dcéra proti matke, svokra proti neveste a nevesta proti svokre.“ 54 Potom povedal zástupom: „Keď zbadáte na západe vystupovať oblak, hneď hovoríte, že príde lejak. A býva to tak. 55 A keď veje južný vietor, hovoríte, že bude horúčava. A býva. 56 Pokrytci, vzhľad zeme a neba viete rozoznať. Ako to, že neviete rozoznať terajší čas? 57 Prečo sami od seba neviete posúdiť, čo je spravodlivé? 58 Keď ideš so svojím protivníkom pred vrchnosť, usiluj sa s ním cestou pokonať, aby ťa nezavliekol k sudcovi. Lebo sudca ťa vydá drábovi a dráb ťa uvrhne do väzenia. 59 Hovorím ti: Nevyjdeš odtiaľ, kým nevrátiš aj poslednú drobnú mincu.“ 1 V tom čase prišli za ním nejakí ľudia a rozprávali mu o Galilejčanoch, ktorých krv zmiešal Pilát s ich obetami. 2 On im odpovedal: „Myslíte si, že spomínaní Galilejčania, ktorí tak trpeli, boli väčší hriešnici ako ostatní Galilejčania? 3 Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete. 4 Alebo si myslíte, že tí osemnásť, na ktorých padla veža v Siloe a zabila ich, boli väčší vinníci ako ostatní obyvatelia Jeruzalema? 5 Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete.“ 6 A povedal toto podobenstvo: „Istý človek mal vo vinici zasadený figovník. Keď prišiel hľadať na ňom ovocie, nič nenašiel. 7 Preto povedal vinohradníkovi: „Pozri, už tri roky chodím hľadať na tomto figovníku ovocie, no nič nenachádzam. Vytni ho! Načo zbytočne vyčerpáva zem?“ 8 On mu odpovedal: „Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. 9 Možno nabudúce prinesie ovocie. Ak nie, vytnesť ho.“

2.2 Hlavná myšlienka

Ježiš Kristus prináša súd a rozdelenie a vyzýva ľudí k pokániu, kým je ešte čas.

2.3 Kontext

a) kontext historický:

V odbornej literatúre sa počíta s dvoma hlavnými možnosťami, kedy bolo evanjelium napísané: buď to bolo v 60. rokoch, alebo v rokoch 75-85.

Nemáme dost' údajov na to, aby sme vedeli spojiť spísanie tohto evanjelia s nejakou konkrétnou zemepisnou oblasťou.³

Čo sa týka autorstva knihy, takto píše Eusebius o treťom evanjeliu v jeho Cirkevných dejinách (Historia Ecclesiastica): *“Lukáš pôvodom z Antiochie a profesiou lekár, bol dlho Pavlovým spoločníkom a veľa hovoril s inými apoštolmi. Vo svojich knihách nám zanechal príklady lieku pre dušu, ktoré od nich získal.”* Ďalšími zástancami Lukášovho autorstva sú Justin Mučeník, Hegesippus, Klement Alexandrijský a Tretulian.⁴

V spise starej cirkvi od Eirenaiosa čítame: *“Lukáš Pavlov sprievodca, spísal v jednej knihe Pavlom zvestované evanjelium.”*

V kanóne Muratoriho (koniec 2. storočia) čítame: *“Tretie evanjelium podľa Lukáša. Spísal ho lekár Lukáš po Kristovom nanebovstúpení, keď ho predtým Pavol zobral so sebou ako znalca cesty. Napísal ho pod svojím menom a podľa svojho mienenia. Ani on nevidel Pána v tele, a preto začína svoje vyprávanie, jak mu to bolo dostupné, narodením Jána.”*⁵ Dokonca aj heretik Markion uvádza za autora tohto evanjelia Lukáša. Napriek tomu, že existujú kritické teórie autorstva Lukáša, tradičný pohľad na Lukáša ako autora stále podporuje väčšina konzervatívnych teológov a cirkví.⁶

Lukáš je jediný evanjelista, ktorý napísal pokračovanie svojho evanjelia v knihe Skutkov a obidve tieto knihy sú určené rovnakému adresátovi, Teofilovi. Lukáš 1:1-4, Skutky 1:1-2. Aj keď ani v jednom diele neuvádza svoje meno, v Skutkoch pisateľ často používa osobné zámeno “my” z čoho sa dá vyvodiť, že bol blízkym priateľom apoštola Pavla.⁷

Lukáš v súlade s Helenistickými literárnymi zvyklosťami, začína svoje evanjelium prológom, kde vyjadrí svoj zámer a menuje adresáta Teofila “Theofilos” po grécky “Bohom milovaný”.

³ D.A. Carson, Douglas J. Moo: Úvod do Nového zákona. str 176-177

⁴ MacDonald Wiliam, Biblický komentár k Novému zákonu, str 173

⁵ Gerhard Hoster: Úvod do Nového zákona. str 51

⁶ D.A. Carson, Douglas J. Moo: Úvod do Nového zákona. str 175-176

⁷ MacDonald Wiliam, Biblický komentár k Novému zákonu, str 173

Oslovuje ho “vznešený” (kratiste) čo naznačuje, že ide o významného človeka, možno rímskeho aristokrata. (srov. Sk 24:3 a 26:5). Aj keď Lukáš adresoval toto evanjelium jednotlivcovi, je takmer isté, že pri písaní myslel na širšiu verejnosť. S najväčšou pravdepodobnosťou to boli pohania a to z týchto dôvodov: Udalosti zaraďuje do kontextu svetských dejín, (napr. Lk 2:1 a 3:1-2), zdôrazňuje univerzálny dosah evanjelia (napr. Ježišov rodokmeň začína od Adama, zatiaľ čo Matúš od Abraháma), vynecháva tú časť, ktorá sa sústreďuje na židovský zákon (Mt 5, Mk 7:1-23), židovské tituly nahrádza gréckymi (napr. “pán” či učiteľ miesto “rabbi”).⁸

V období, kedy Ježiš hovorí slová v našom texte, bola židovská spoločnosť pod rímskou nadvládou a žila v očakávaní Mesiáša, ktorý mal oslobodiť národ od rímskej tyranie. Mnohí však očakávali politického vodcu, nie duchovného záchrancu, čo spôsobilo nepochopenie Ježišovho posolstva. Udalosti, ako masaker Galilejcov a zrútenie veže, ktoré spomína Ježiš, boli tragédie, ktoré vtedajší poslucháči vnímali ako Božie súdy nad hriechmi. Ježiš však využíva tieto príbehy, aby zdôraznil, že pokánie potrebuje robiť každý človek.

b) kontext knihy:

Zámer celej knihy nachádzame v prológu (Lk 1:1-4). Lukáš píše preto, aby Teofil mohol poznať, “spoľahlivosť” toho, čo sa naučil. Slovo spoľahlivosť (asfaleia) má i význam “istota”. Lukáš chce, aby Teofil, ale aj ďalší jemu podobní veriaci, mali v srdciach a mysli istotu ohľadne toho, čo Boh urobil v Kristovi.⁹

Evanjelium podľa Lukáša nám do 9. kapitoly primárne odpovedá na otázku: Kto je Ježiš a prečo prišiel. Ku koncu 9. kapitoly nám Lukáš píše: “*Keď sa naplnili dni, keď mal byť vyvýšený, pevne sa rozhodol ísť do Jeruzalema.*” (Lk 9:51). Druhá polovica Lukášovho evanjelia sa odvíja vo svetle tohto väčšieho zámeru a zdá sa, že každé stretnutie posúva Ježiša bližšie k jeho smrti v Jeruzaleme. V druhej polovici Ježiš trávi viac času prípravou svojich učeníkov na život v čase medzi Jeho odchodom a návratom v sláve a súde.

c) kontext Písma:

V Starom zákone sa oheň z neba spájal s Božím trestom alebo s definitívnym prejavom Jeho prítomnosti s Jeho ľudom (porov. 9:54; Gn 19:24 ; 2M 9:23 ; 1Kr 18:36, 38 ; 2Kr 1 :10,

⁸ D.A. Carson, Douglas J. Moo: Úvod do Nového zákona. str 180-181

⁹ D.A. Carson, Douglas J. Moo: Úvod do Nového zákona. str 181

12, 14 ; 1Kr 21 : 25–26). Pri pohľade na posledné dni si prorok Joel predstavil Pánov deň ako súd ohňa (J 2:1–21), po ktorom príde vek Ducha (Joel 2:28–32).¹⁰

Myšlienka „krstu“ nie je len očistou, tiež označuje zaplavenie vodou (doslova).

Koncept metafor sa pomerne často vyskytuje v Starom zákone, kde grécke verzie tiež príležitostne používajú skutočný slovník krstu (Ž 9:15 [Gk:16]; 42:7; 49:3, 15; 69:2; Iz 30 : 27–28 [Gk : 45:22]. Toto metaforické použitie sa skrýva za Ježišovým výrokom, pričom žalm 69 je obzvlášť informatívny pre jeho význam. Žalmista používa obraz záplavy povodňou (69:1–2) súbežne s tým, ako ho ohrozujú jeho nepriatelia (69:14), vstupuje do hrobu (69:15) a zažíva hnev. O rozdelení píše Micheáš 7:6.¹¹

Figovník bol starozákonný obraz spojený s eschatologickým vekom (1Kr 4:25 ; 2Kr 18:31 ; Iz 36:16 ; Mich 4:4 ; Zach 3:10) a „tri roky“ môžu byť ozvenou súčasnosti, odkedy najskôr Ján a potom Ježiš začali vyzývať Izrael, aby činil pokánie (3:1–9; 4:14) – aj keď to mohlo znamenať „dostatočný čas“ a nie presné obdobie.¹²

2.4 Žáner

Evanjelium “euangelion” znamená dobrá správa, alebo správa o víťazstve.

Tá dobrá správa je, že Boží plán spasenia sa naplnil v živote, smrti a vzkriesení Ježiša Krista. (Lukáš 24:44).¹³

Evanjelium podľa Lukáša by sme v rámci žánru mohli zaradiť do kategórie starovekých grécko-rímskych biografíí. Evanjelium podľa Lukáša vzhľadom na spojenie s jeho druhou knihou Skutky apoštolov by sme mohli ešte označiť aj za historiografiu.¹⁴

Všetky 4 evanjeliá vrátane Evanjelia Lukáša sú historické a zároveň hlboko teologické rozprávania, ktoré opisujú príbeh o živote a pôsobení Ježiša Krista.

2.5 Štruktúra

1. 12: 49-53 - Ježiš prináša oheň a rozdelenie

a) 12: 49-50 - Ježišov krst metafora krstu

¹⁰ TGC Commentary by Peter G. Bolt online: <https://www.thegospelcoalition.org/commentary/luke/>

¹¹ TGC Commentary by Peter G. Bolt online: <https://www.thegospelcoalition.org/commentary/luke/>

¹² TGC Commentary by Peter G. Bolt online: <https://www.thegospelcoalition.org/commentary/luke/>

¹³ Gerhard Hoster: Úvod do Nového zákona. str 12

¹⁴ D.A. Carson, Douglas J. Moo: Úvod do Nového zákona. str 91-92

- b) 12: 51-53 - Ježiš prináša rozdelenie
- 2. 12: 54-56 - Ježiš vyčíta zástupom, že nerozoznávajú časy.
- 3. 12: 57-59 - Ježiš vyzýva zástup, aby sa správali rovnako, ako pri ľudskom súde.
- 4. 13: 1-5 - Ježiš učí, že všetci potrebujú robiť pokánie.
 - a) 13:1 Zástup opisuje zverstvá Piláta
 - b) 13:2-5 Ježiš využíva situáciu a hovorí, že všetci sú hriešnici a potrebujú robiť pokánie.
- 5. 13: 6-9 Podobenstvo o figovníku.

2.6 Kľúčové pojmy

Keď Ježiš hovorí, že prišiel vrhnúť na zem oheň, ktorý by chcel, aby sa teraz rozhorel, určite tým naráža na súd. V SZ oheň často označuje súd. Napríklad Jeremiášové slová sú ako oheň, ktorý strávi ľud (Jer 5,14; 23,29;). Amos varuje Izrael, aby hľadal Pána, aby "nevybuchol ako oheň" (Am 5, 6). Na druhej strane, u Lukáša sa oheň vzťahuje aj na premieňajúce pôsobenie Ducha (Sk 2, 3) a v Iz 4, 4 Duch ako oheň očisťuje. Preto sú tu pravdepodobne prítomné obe myšlienky. Ježiš, podobne ako v nasledujúcom verši, anticipuje svoju smrť a vzkriesenie, zavŕšenie svojho diela. Konečný deň súdu nenastane hneď, ale súd a spása sa inauguruje, keď sa Ježišovo dielo na zemi zavŕši.¹⁵

Odkaz na krst smeruje ku krížu, k veľkej spásnej a súdnej udalosti Ježišovej služby. V tomto kontexte obraz pravdepodobne odkazuje na rozprávanie o potope v 1. Mojžišovej 6-9, v ktorom je svet súdený za svoje zlo. Ježišov krst tu odkazuje na jeho smrť, keď je takpovediac ponorený pod vody Božieho hnevu, kde ho zaplaví súd. Videli sme, že jeho cesta do Jeruzalema anticipuje tento deň súdu. Ježiš sa trápi, pretože zažije Boží hnev kvôli svojmu ľudu. Jeho krst naplní Boží plán spásy (porov. Lk 18, 31), a tak celá Ježišova služba závisí od tejto veľkej udalosti.¹⁶

Ježiš sám sa stáva bodom rozdelenia, ktorý postaví ľudí proti sebe do konfliktu a nie do pokoja. Tento konflikt prenikne dokonca aj do srdca rodinného života, pričom členovia rodiny

¹⁵ Schreiner, Thomas R. "Luke." In Matthew–Luke, edited by Iain M. Duguid, James M. Hamilton Jr., and Jay Sklar, VIII:703–1105. ESV Expository Commentary. Wheaton, IL: Crossway, 2021. Logos

¹⁶ Schreiner, Thomas R. "Luke." In Matthew–Luke, edited by Iain M. Duguid, James M. Hamilton Jr., and Jay Sklar, VIII:703–1105. ESV Expository Commentary. Wheaton, IL: Crossway, 2021. Logos

budú postavení jeden proti druhému. Tento úryvok je ozvenou Mich 7,6, textu, ktorý zjavne ovplyvnil židovské očakávania Ježišových čias.¹⁷

Figovník je bežným biblickým obrazom. Izrael sa často prirovnáva k nejakej rastline, najmä k viniču; viniča bolo veľa a jeho zničenie bolo znakom súdu (1 Kr 4, 25; Ž 80, 9-18; Iz 5, 1-7; Jer 5, 17; Oz 2, 12; Mich 7, 1). Problémom je, čo robiť so stromom, ktorý spotrebúva vzácne živiny, ale neprináša žiadne ovocie. Ježišove slová sú jasnou výčitkou Izraelu.¹⁸

2.7 Komentár

Oheň na zemi (12:49-53)

V istom zmysle Ježiš prišiel priniesť pokoj. Niektoré veci sú však dôležitejšie ako pokoj a niekedy Jeho posolstvo znamená aj rozdelenie.

49-50. Význam tejto časti nie je zďaleka zrejmý. Niektorí považujú oheň za rozdelenie, iní za svätosť alebo vieru. Tento výraz však častejšie znamená súd a to je pravdepodobne jeho zmysel aj v tomto prípade. Ježišov príchod znamená súd. Očakáva jeho zapálenie, t. j. na kríži, ktorý je ohniskom všetkých jeho aktivít. Niektorí, pravda chápu tieto slová v zmysle: "A čo chceme, keď je už zapálený?" . To je však menej pravdepodobné chápanie gréčtiny a paralelizmu s tým, čo nasleduje. Ježiš hovorí, že Boží plán spásy zahŕňa súd, ale v prvom rade súd, ktorý Mesiáš poniesie za iných, nie ten, ktorý on spôsobí iným. Nie je to lákavá vyhliadka, preto Ježiš túži po tom, aby sa to už stalo, lebo len tak sa môže uskutočniť spásne dielo. Ďalej prechádza k myšlienke kríža ako krstu, čo je obraz, ktorý používa aj na iných miestach (Mk 10, 38).¹⁹

Ján Kalvín vo svojom komentári píše: "Smrť prirovnáva – ako v iných pasážach – ku krstu (Rim 6:4), pretože Božie deti po tom, čo boli na nejaký čas ponorené do smrti tela, krátko nato vstávajú k životu, takže smrť je nič iné ako prechod uprostred vôd. Hovorí:...a ako je mi úzko, kým sa to nestane!" (12:50b), aby každého z nás svojím príkladom povzbudil, aby niesol kríž a uprednostnil smrť. Nie preto, že by každý človek mal prirodzene uprednostňovať smrť

¹⁷ Nolland, John. Lukáš 9:21-18:34. Zväzok 35B. Word Biblical Commentary. Dallas: Word, Incorporated, 1993. Logos

¹⁸ Bock, Darrell L. Luke. The IVP New Testament Commentary Series. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1994. Logos

¹⁹ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

alebo akékoľvek utlmenie súčasného šťastia, ale preto, že keď bude rozjímať o sláve a požehnanom a nesmrteľnom odpočinku neba, nielen s trpezlivosťou znášame smrť, ale sme dokonca unášaní vpred horlivou túžbou, kam nás vedie viera a nádej.”²⁰

Váhu, akú mal pre Krista kríž, môžeme pozorovať v Jeho slovách: "... a ako je mi úzko, kým sa to nestane!" (12:50b). Visel nad ním tieň kríža. Vedel, že je nevyhnutný: bol to samotný cieľ jeho príchodu (accomplished = telesthē, nie osud alebo náhoda, ale "osud, ktorý sa má naplniť", Marshall).²¹

51-53. Na otázku, či Ježiš prišiel priniesť pokoj, by väčšina z nás bez váhania odpovedala "áno". Samozrejme, v istom zmysle naozaj prináša pokoj, ten hlboký pokoj s Bohom, ktorý vedie k skutočnému pokoji s ľuďmi. Ale v inom zmysle je Jeho poslanstvo rozdeľujúce. Kríž je pre ľudí výzvou. Ježiš vyzýva svojich nasledovníkov, aby pri Jeho nasledovaní vzali na seba svoj kríž (9, 23 a nasl.; 14, 27). Keď ľudia túto výzvu neprijmú, nezriedka sa stávajú kritickými voči tým, ktorí ju prijímajú. Rozkoly, ktoré takto vznikajú, môžu prechádzať celými rodinami (porov. Mich 7, 6).²²

Znamená časov (12,54-59) Nie je jasné, či tieto slová boli vyslovené pri tej istej príležitosti ako predchádzajúce. Nie je tu zrejmá súvislosť a Matúš uvádza podobný výrok ako odpoveď na žiadosť o znamenie. Lukáš pravdepodobne podáva správu o výroku bez uvedenia jeho kontextu.²³

54-55. Ježiš komentuje schopnosť svojich krajanov predpovedať počasie. Naučili sa interpretovať mraky a vietor a ich predpovede boli presné.²⁴

56. Ale boli to pokrytci. Sústredili sa na povrchné veci. Venovali pozornosť (dokimazein) počasiu, ktoré sa im zdalo zaujímavé, ale ignorovali to, čo bolo dôležité. Neboli schopní vidieť skutočný charakter doby, pretože ho nechceli vidieť. Rozumeli vetrom zeme, ale nie vetrom

²⁰ Bible Commentaries Calvin's Commentary on the Bible online:
<https://www.studydrive.org/commentaries/eng/cal/luke-12.html>

²¹ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

²² Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

²³ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

²⁴ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

Božím; dokázali rozoznať oblohu, ale nie nebo. Ich náboženský externalizmus im bránil vidieť význam Ježišovho príchodu.²⁵

57-59. Ježiš povzbudzuje svojich nasledovníkov, aby sa zmierili s Bohom. V pozemských záležitostiach sa ľudia snažia dosiahnuť čo najlepšie mimosúdne vyrovnanie namiesto toho, aby trvali na tom, že beznádejný prípad dotiahnu do konca. Alebo v krajine, ako je Judea, kde boli dve súdne jurisdikcie, rímska a židovská, sa niekto, kto mal pravdepodobne problémy v jednej jurisdikcii, mohol úspešne odvolať v druhej. Hriechníci by sa však nemali nechať ukolísť pocitom falošnej istoty a myslieť si, že hoci je ich prípad voči Bohu beznádejný, v pozemskej jurisdikcii majú veci vyriešené. Ak sa na to budú spoliehať, nakoniec všetko prehrávajú pred jediným dôležitým súdom, a to pred Božím, pretože jeho jurisdikcii sa nakoniec nemôžu vyhnúť. Podľa toho by nemali šetriť úsilím, aby sa s Bohom zmierili. Keď On nakoniec niekoho odsúdi, trest bude udelený do krajnosti (meď = leptón, najmenšia používaná minca).²⁶

Pokánie (13,1-9)

(13,1-5) Ľudia, ktorí zahynuli

Lukáš neuvádza, prečo niektorí ľudia povedali Ježišovi o vyvraždení Galilejčanov. Možno to boli Judejci, ktorí ju viac či menej pochvalne uvádzali ako príklad druhu súdu, o ktorom Ježiš práve hovoril. Ježiš s tým nesúhlasí, ale využíva túto príležitosť, aby zdôraznil naliehavú potrebu pokánia.²⁷

1. Túto udalosť nepoznáme zo žiadneho iného zdroja, ale zapadá do toho, čo vieme o Pilátovej povahe. Niektorí Galilejčania sa zrejme vybrali do Jeruzalema na bohoslužbu a miestodržiteľ ich usmrtil, keď práve prinášali obeť. To, že sa ich krv zmiešala s krvou obetí, bol obzvlášť hrozný detail. Je ťažké pochopiť, čo by mohlo ospravedlniť popravu v takejto chvíli.²⁸

2-3. Všeobecne sa verilo, že katastrofa je trestom za hriech (porov. Jn 9, 2). Ježiš teda hneď zdôrazňuje, že týmto Galilejčanom sa nestala táto hrozná smrť preto, že by boli horšími hriešnikmi ako ostatní. Vyzýva svojich poslucháčov, aby činili pokánie, inak všetci podobne

²⁵ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

²⁶ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

²⁷ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

²⁸ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

zahynú. Zjavne nevidí potrebu argumentovať, že všetci sú hriešnici a potrebujú pokánie. Tak ako inde, aj tu považuje všeobecnú hriešnosť za základ.. Jeho „podobne“ sotva môže znamenať, že budú zabíť presne rovnakým spôsobom. Možno sa myslí na to, že spôsob smrti Galilejčanov im nedal čas na pokánie. Ak jeho poslucháči nebudú robiť pokánie, budú rovnako trpieť z rúk Rimanov.²⁹

4-5. Ježiš ďalej hovorí o ďalšej katastrofe v Jeruzaleme, ktorú okrem tejto zmienky tiež nepoznáme. Jeho poslucháči sa nemajú domnievať, že osemnásť ľudí, ktorí zahynuli pri páde veže v Siloe, boli horšími hriešnikmi (v skutočnosti "dlžníkmi"; ľudia dlhujú Bohu poslušnosť) ako ostatní. Ich osud je však pre jeho poslucháčov varovaním pred naliehavosťou pokánia. Lukáš používa prítomný imperatív (s nepretržitou platnosťou) v 3. verši a aorist (o jedinom rozhodujúcom skutku) tu. Pokánie je jednorazová udalosť, ktorá formuje celý ďalší priebeh života, a zároveň každodenná záležitosť, ktorá neustále odkladá hriech.³⁰

Muž, ktorý hľadá ovocie (13,6-9)

Teraz prichádza podobenstvo, ktoré poukazuje na dve veci: na potrebu pokánia a na Božiu pomalosť pri trestaní. Predchádzajúci úryvok zdôraznil dôležitosť pokánia a tento úryvok poukazuje na skutočnosť, že príležitosť netrvá večne.³¹

6-7. Ježiš na scéne ukazuje figovník vo vinici (a teda v úrodnej pôde). Majiteľ hľadá ovocie už tri roky, čo zrejme naznačuje, že ide o dobre zakorenený strom. Neplodnosť počas troch rokov znie zlovestne. Bolo nepravdepodobné, že by takýto strom opäť rodil. Majiteľ teda dáva príkaz: Vytni ho. Nielenže neprinášal ovocie, ale zaberá aj pôdu, ktorá by inak mohla byť úrodná.³²

8-9. Vinohradník radí trezlivosť. Možno ošetrenie pôdy a hnojenie hnojivom počas ďalšieho roka prinesie výsledky. Stromu to dá poslednú šancu plodiť. Ale vinohradník si uvedomuje fakty. Ak ešte stále nerodí, je to koniec. Napriek tomu nechá strom tak. Skutočnosť, že zlo nie je potrestané tu a teraz, neznamená, že Boh schvaľuje to, čo hriešnici robia; znamená to, že až do konca je Boh milostivý.³³

²⁹ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

³⁰ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

³¹ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

³² Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

³³ Morris, Leon. Luke: Lukáš: Úvod a komentár. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos

3. Rukopis kázne na text z Evanjelia podľa Lukáša 12:49-13:9

Úvod

V roku 2007, keď sa technológie rýchlo vyvíjali a používanie smartfónov sa začalo prudko rozširovať, mnoho firiem ešte stále investovalo hlavne do kamenných predajní. Avšak niektorí vizionári rozpoznali prichádzajúcu digitálnu revolúciu a uvedomili si, že nastal správny čas pre presun biznisu do online prostredia. Firmy ako Amazon či Apple dokázali rozpoznať tento "čas" a začali masívne investovať do online platforiem a mobilných aplikácií. Ich rozhodnutie prispôbené "času" prispelo k ich obrovskému úspechu.

Podnikateľ, ktorý správne rozoznal čas, teda pochopil, že svet sa mení smerom k digitalizácii a že je potrebné prispôbiť svoju stratégiu. Tí, ktorí to nedokázali, často čelili problémom, pretože ich tradičný spôsob podnikania sa stal menej efektívnym v digitálnom veku.

Tento príklad ukazuje, že rozpoznávanie času znamená byť vnímavý voči tomu, ako sa menia podmienky okolo nás – či už ide o technológie, trhy alebo spoločenské trendy – a vedieť sa týmto zmenám prispôbiť.

V histórii sa stala neopakovateľná a výnimočná udalosť, ktorá zmenila dejiny celého sveta. Niektorí ľudia v tom čase rozpoznali, čo sa deje a niektorí nie. Bolo to na začiatku nášho letopočtu v Izraeli. Keď sa Boh stal človekom a kráčal po tejto zemi. Tým človekom bol Ježiš Kristus.

Boh chcel, aby celý svet, aj dávno po tom, ako už Ježiš Kristus nebude na Zemi, presne vedel, čo Ježiš robil a čo učil a preto skrze Ducha Svätého viedol novozákonných autorov, aby všetko podrobne spísali.

Naším autorom dnešného textu je Lukáš, ktorý zozbieral všetky dôležité informácie od svedkov, ktorí chodili s Ježišom a približne 30 rokov potom, ako Ježiša Krista ukrižovali, vstal z mŕtvych a odišiel do neba k Bohu, napísal evanjelium.

Evanjelium podľa Lukáša by sme mohli rozdeliť na 3 veľké časti. Prvá časť (do 9:50) odpovedá na otázku, kto je Ježiš a prečo prišiel na svet. Druhá časť (9:51- 22:38) - Ježiš smeruje do Jeruzalema, kde Ho čaká smrť a odpovedá na otázku, ako sa stať Ježišovým nasledovníkom

/učeníkom. Posledná časť (22:39 až do konca) opisuje Ježišove ukrižovanie, zmŕtvychvstanie a nanebovstúpenie.

My sa práve nachádzame v druhej časti. Ježišove slová hneď v úvode nášho textu asi nepatria k našim najobľúbenejším. “Oheň som prišiel vrhnúť na zem. A čo chcem? Len aby už vzblkol!.” Ani raz som tento verš nevidel, ako verš dňa v youversion alebo zarámovaný u niekoho doma. Tak, ako ich chápať v kontexte celého Lukášovho evanjelia?

Lukáš na začiatku svojho evanjelia píše, že Ježiš Kristus začínal svoju službu slovami z proroka Izaiáša: 18 *Duch Pána je nado mnou, lebo ma pomazal zvestovať chudobným evanjelium a uzdravovať skrúsených srdcom. Poslal ma vyhlásiť zajatým prepustenie, slepým vrátiť zrak, utláčaných prepustiť* 19 *a vyhlásiť milostivý rok Pána. 20 Nato zvinul knihu, vrátil ju sluhovi a sadol si. Oči všetkých v synagóge sa upreli naňho. 21 On pokračoval: „Dnes sa splnilo Písmo, ktoré ste práve počuli.“*

Tak teraz čo je pravda? Priniesol Ježiš na svet milosť, prepustenie a uzdravenie alebo oheň a rozdelenie? Odpoveď nájdeme v dnešnom texte, ktorý si rozdelíme na 3 časti:

Body kázne:

12:49-53	Ježiš prináša budúci súd a rozdelenie
12:54-13:5	Ešte je čas zmieriť sa s Bohom
13:6-9	Milostivý Boh so súdom čaká

1. bod: 12: 49-53 Ježiš prináša budúci súd a rozdelenie

Ježiš vo veršoch 49-53 stojí pri svojich učeníkoch a upriamuje pozornosť na blízku, ale aj ďalekú budúcnosť ktorá rozdelí aj tú najbližšou rodinu. Ježiš prináša rozdelenie tu a teraz, ale prináša aj večné rozdelenie.

V 49. verš hovorí o ohni, ktorý prišiel vrhnúť na zem. V Starom Zákone sa oheň z neba spájal s Božím trestom. Pri pohľade na posledné dni prorok Joel (2:1-21) opisuje Pánov deň ako súd ohňom. Ježiš hovorí o súde, ktorý prišiel vrhnúť na zem a bude mu čeliť každý jeden človek. Tento súd prinesie rozdelenie, ktoré bude trvať večne.

V 50. verši Ježiš hovorí o krste, ktorý Ho čaká, ale to čo je prekvapivé je, že tento krst prináša Ježišovi úzkosť. Prečo? Vedť krst je radostná vec a okrem toho, už Ježiš bol pokrstený Jánom Krstiteľom na začiatku svojej služby.

Ten dôvod je, že tento krst je metaforou súdu. Ježiš Kristus je práve na ceste do Jeruzalema, kde nebude ponorený do vody, ale do Božieho hnevu a súdu. Žalmista v 69. žalme v 1-2 verši opisuje záplavu vodou, ktorú prirovnáva v 14. verši k ohrozeniu nepriateľom.

Rovnako aj Kristus sa na kríži stáva Božím nepriateľom, pretože si to s nami vymenil a zobral na seba našu vzburu voči Bohu, naše hriechy a znáša Boží súd miesto nás. Preto zažíva úzkosť kým sa to nestane.

A to je naša odpoveď na otázku v úvode. Ako môže Ježiš Kristus zároveň priniesť súd a rozdelenie a zároveň priniesť prepustenie, milosť a uzdravenie?

Pretože Ježiš Kristus prišiel na zem, aby bol Boží súd za našu vzburu voči Bohu a naše hriechy vyliate na Neho a každý, kto činí pokánie (pokorne si priznáva pred Bohom svoju hriešnosť) a uverí v Ježiša Krista ako svojho osobného Pána a Spasiteľa, už nebude čeliť súdu, ktorý Ježiš Kristus prinesie na Zem, keď sa vráti druhýkrát. Pretože bol plne vyliaty na Ježiša Krista.

Ale každý, kto odmietne Ježiša Krista, ako svojho Spasiteľa, bude na konci svojho života spravodlivo súdený Ježišom Kristom.

Na Ježiša Krista sa nedá mať neutrálny názor. Buď sa stane pre vás všetkým a začnete mu plne dôverovať alebo ste proti Nemu. Veď ako sa dá mať na Ježiša neutrálny názor, ak berieme vážne tieto Jeho slová?

Pretože ak poviete svojmu manželovi, ktorý v Ježiša Krista neverí, že sa Ježiš Kristus stal pre vás všetkým a dôverujete Jeho slovám viac, ako slovám vášho manžela, tak to zaručene prinesie rozdelenie.

Alebo, ak budete v práci nútený podvádzať pre dobro vašej firmy a vy to odmietnete a ako dôvod udáte, že ste kresťanom a viac vám ide o vernosť Ježišovi, tak to pravdepodobne prinesie rozviazanie pracovného vzťahu.

Alebo ak bolo vaše priateľstvo s niekým založené primárne na ohováraní iných, ale vy ste si vďaka Ježišovi Kristovi uvedomili, že ste rovnaký hriešnik ako všetci ostatní a nechcete už ľudí ohovárať, ale milovať, lebo veríte, že Kristus miluje vás, tak sa vaše priateľstvo rozdelí. Pri najlepšom budete počuť, niečo ako, veď aj sa som kresťan, ale ty to s tým Ježišom preháňaš.

Rozdelenie kvôli Ježišovi prichádza už tu a teraz a mnohí z nás to už zažili. Ja mám doteraz priateľov z obdobia, keď som nebol kresťan, ktorí chcú späť starého Davida, ktorého hlavnou témou boli ženy, sex, tráva a užívať si život. Ježiš naše priateľstvo rozdelil. Ježiš prináša

rozdelenie aj do našej najbližšej rodiny. Jeden môj priateľ, ktorý uveril v Ježiša Krista na kresťanskom tábore, sa neskôr rozhodol mať kresťanskú svadbu a týmto rozhodnutím spôsobil, že Jeho rodičia ho kvôli tomu vyhodili z domu.

Nehovoriac o tom, že vo viac ako 180 krajinách sveta, sú kresťania prenasledovaní a rodičia pri najlepšom vyhodia svoje deti na ulicu, len preto, že opustili Islam a stali sa kresťanmi a niektorí rodičia chcú za to svoje deti zabiť.

Ale to, čo je ešte horšie je, že Ježiš Kristus prinesie aj nezvratné rozdelenie, ktoré sa už nebude dať zmeniť. Ježiš Kristus prinesie večné rozdelenie pri poslednom súde.

Takže v akom čase vlastne žijeme? Je to čas milosti alebo súdu? Čo to pre nás znamená?

O tom bude druhý bod.

2. bod: 12:54-13:5 Ešte je čas zmieriť sa s Bohom

Izrael ako Boží vyvolený ľud si v tom čase myslel, že Božiemu súdu budú čeliť, len pohania. To sú bezbožní hriešnici, ktorí si zaslúžia Boží súd, my sme Boží vyvolený ľud. Ježiš im na základe nasledovných dvoch ilustráciách ukazuje ich duchovnú slepotu:

Vyčíta im to, že na základe meteorologických vecí, ako sú oblaky a vietor vedia rozoznať, že sa blíži búrka alebo horúčava.

Ďalej im ukazuje, že v bežných medziľudských vzťahoch, kde ťa niekto udá a chce sa súdiť a ty vieš, že ten súd prehráš, lebo si vinný, tak je prirodzené skúsiť sa zmieriť s poškodeným mimosúdnou cestou, ktorá bude miernejšia, ako ísť na súd a dostať plný trest.

Tým chce povedať, že sa blíži Boží súd na celý svet aj pre nich. A teraz je čas zmieriť sa s Bohom skôr, ako príde posledný súd. Potom už bude neskoro.

Potom prišli za Ježišom nejaký ľudia zo zástupu a povedali mu príbeh o zverstvách, ktoré spáchal Pilát na Božom ľude v Galilei.

Ježiš poznal ich motív, s ktorým sa pýtali túto otázku a odpovedá im takto:
2 On im odpovedal: „Myslíte si, že spomínaní Galilejčania, ktorí tak trpeli, boli väčší hriešnici ako ostatní Galilejčania? 3 Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete. 4 Alebo si myslíte, že tí osemnásti, na ktorých padla veža v Siloe a zabila ich, boli väčší vinníci ako ostatní obyvatelia Jeruzalema? 5 Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete.“

Akonáhle tento zástup pochopil, že Boží súd sa týka aj Božieho ľudu, tak začal uvažovať tak, že aj v rámci Božieho ľudu sa prejavuje Boží súd, len proti tým neposlušným a zlým. Ale nás sa to netýka.

Ježiš svojou odpoveďou vysvetľuje, že sa na katastrofy a tragédie nemáme pozeráť ako na indikátor hriešnosti. Že to, že Ukrajina teraz čelí vojne znamená, že ich Pán trestá za ich hriechy, alebo to čo sa deje v Izraeli je preto, lebo Boh ich súdi. Alebo, ak sa niekomu stane nejaká tragédia je to preto, že Boh ich trestá.

Ale má byť pre nás výzva k pokániu, pretože všetci sme hriešnici a zasluhujeme si Boží súd. *5 Nie, hovorím vám, ale ak nebudete robiť pokánie, všetci podobne zahyniete.* “

Takže to, čo rozdeľuje ľudí dnes a bude rozdeľovať ľudí na veky pri poslednom súde, je pokánie. Pokánie je priznať si svoju vinu voči Bohu a prosiť Ho o odpustenie. Uvedomiť si, že ja som ten, ktorý potrebuje byť prepustený, uzdravený a potrebuje Božiu milosť. Že Ježiš Kristus prišiel kvôli mne.

Ale Božie odpustenie nie je len to, že si zakryje svoje oči pred vašou vinou. Boh je spravodlivý Boh, ktorý musí potrestať neposlušnosť a zlo vo svete. Ako môže spravodlivý Boh nepotrestať hriech a zostať spravodlivý?

Tak, že Ježiš Kristus v našom texte smeruje do Jeruzalema, kde bude odsúdený miesto nás. Boh nezaviera svoje oči pred zlom a hriechom, ale vylieva svoj spravodlivý hnev na svojho Syna, miesto nás. To sa teraz deje pred očami tých, ku ktorým Ježiš v našom texte hovorí.

Ježišova cesta do Jeruzalema bola úspešná, naplnilo sa, čo sám Ježiš niekoľko krát hovoril svojim učeníkom aj v našom texte. Ježiš Kristus bol odsúdený, ukrižovaný a na tretí deň vstal z mŕtvych a vystúpil na nebesá.

Od tohto momentu prešlo už skoro 2000 rokov. Boží súd stále neprišiel. Tragédie sa dejú každý deň a vyzývajú nás k pokániu a viere v Ježiša Krista ako nášho Spasiteľa.

Ježiš aj dnes rozdeľuje rodiny, priateľstvá aj manželstvá na tých, ktorí robili pokánie a tých, ktorí odmietajú činiť pokánie a veriť v Ježiša Krista.

Ešte stále je čas zmieriť sa s Bohom. Rozoznávame tento čas? Robíme všetko preto, aby naši blízki a priatelia počuli evanjelium, že ak nebudú činiť pokánie, tak zahynú? Ak nebudú činiť pokánie, budú odsúdení?

Na druhej strane si môžeme klásť opačnú otázku. Prečo ešte stále neprišiel Boží súd? Prečo už tak dlho čakáme na Ježišov príchod ako na Sudcu? Kde je Ježiš, keď sa deje

nespravodlivosť?

3. bod: 13:6-9 Milostivý Boh so súdom čaká

O tom je Ježišovo podobenstvo, ktoré nasleduje:

6 A povedal toto podobenstvo: „Istý človek mal vo vinici zasadený figovník. Keď prišiel hľadať na ňom ovocie, nič nenašiel. 7 Preto povedal vinohradníkovi: „Pozri, už tri roky chodím hľadať na tomto figovníku ovocie, no nič nenachádzam. Vytni ho! Načo zbytočne vyčerpáva zem?“ 8 On mu odpovedal: „Pane, nechaj ho ešte tento rok. Okopem ho a pohnojím. 9 Možno nabudúce prinesie ovocie. Ak nie, vytneš ho.““

Toto podobenstvo nám v kontexte toho, čo sme čítali doteraz, ukazuje dôvod, prečo ešte Boží súd na svet neprišiel. Boh stále čaká so súdom, lebo je milostivý. Prejavuje nám nezaslúženú priazeň. Má plné právo svoje stvorenie súdiť, pretože neprinášame ovocie, ktoré prináša nášmu Stvoriteľovi slávu. Boh nás stvoril, aby sme odrážali Jeho charakter a prinášali ovocie ako je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, sebaovládanie, trpezlivosť atď. No miesto toho prinášame život plný hnevu, netrzeplivosti, pýchy, nenávisti...

Aký dôvod má Boh nechať nás na Zemi, ktorú stvoril? On nás nepotrebuje rovnako, ako ten vinohradník nepotrebuje figovník, vytne ho a zasadí iný.

Ten dôvod je, že Boh je milostivý a stále sa o nás stará, dáva nám všetko čo potrebujeme pre život a čaká, kým budeme činiť pokánie, aby nám mohol darovať milosť a odpustenie vďaka Ježišovi Kristovi. Ježiš Kristus ako jediný strom, ktorý prinášal dokonalé ovocie a odrážal Boží charakter, bol “vyťatý” namiesto nás, aby sme my mohli byť nanovo okopaní a pohnojení a mohli zapúšťať nové zdravé korene, ktoré budú prinášať ovocie na Božiu slávu.

4. Rukopis druhej kázne z textu z knihy Kazateľ 2:1-11

Úvod

Šťastie si za peniaze nekúpiš. Je to iste ušľachtilá myšlienka, ale... lepšie sa smúti vo vile s bazénom ako v garsónke a v peňaženke prievan. Ale nemusíme zostať iba pri našich hypotetických úvahách, pretože máme k dispozícii výskum, ktorý viedol Matt Killingsworth, z pennsylvánskej univerzity Wharton School for Business.

Na základe viac ako 1,7 milióna subjektov dokázali pomocou jednoduchej aplikácie Track Your Happiness zistiť, aké pocity ľudia prežívajú v určitých momentoch svojich životov. Killingsworth mal zároveň informácie o ich príjmoch a spôsobe života. „Chcel som pochopiť, aký je vzťah medzi príjmom ľudí a tým, čo možno nazvať spokojný život,“ povedal. Súčasťou štúdie bola aj otázka, ako veľmi sú podľa ľudí dôležité peniaze v súvislosti s kvalitne prežitým životom.

Drvivá väčšina uviedla, že pocit spokojného života a šťastia je s peniazmi úzko previazaný. Nejde pritom o prvú podobnú štúdiu. Portál Fox Business priniesol správy o výskume, ktorý v USA prebiehal v rokoch 1972 až 2016 a zúčastnilo sa ho viac ako 44-tisíc dospelých nad 30 rokov.

Výsledky jednoznačne preukázali, že pocit osobného a životného šťastia sa zvyšoval, keď dotýčným ľuďom stúpal ich príjem. Pravdaže, niekto by mohol argumentovať, že pre rôznych ľudí znamená šťastie niečo iné, než hmotné statky a majetok. To je určite do veľkej miery pravda, zároveň ale výskumy hovoria jasnou rečou. Peniaze skrátka pomáhajú našej psychike a vplývajú na to, či sa cítime šťastní alebo nie.

Na prvý pohľad sa môže zdať, že výskum, ktorý robil kazateľ v našom dnešnom texte, dosiahol úplne opačné výsledky.

11 verš. *No keď som sa pozeral na celú moju činnosť, ktorú vykonali moje ruky, a na námahu, ktorú som na ňu vynaložil, a hľa — všetko bola márnosť a honba za vetrom. Niet trvalého zisku pod slnkom.*

Ale poďme sa na to pozrieť pozornejšie.

V 1. verši čítame:

1 Pomyslel som si: „Nože, chod', vyskúšaj radosť, užij dobré veci! Ako to chce urobiť?

3 verš: Rozmýšľal som vo svojom srdci, že budem povoľovať svojmu telu pri víne spravujúc pri tom svoje srdce múdrosťou a že sa budem držať bláznovstva dovtedy, dokiaľ neuvidím, čo je dobré synom človeka, čo by mali robiť pod nebom, v tom malom počte dní svojho života.

Ako prebiehal tento výskum? Čítame od verša 4 po verš 9:

4 Zveľadil som svoje diela: postavil som si domy, vysadil som si vinice, 5 urobil som si záhrady a parky, vysadil som v nich rozmanité ovocné stromy, 6 urobil som si jazerá, aby zavlažovali les rastúcich stromov. 7 Zadovážil som si otrokov a otrokyne, mal som aj domácich sluhov, vlastnil som veľa dobytku a oviec, viac ako všetci, ktorí boli predom mnou v Jeruzaleme. 8 Nahromadil som si aj striebro a zlato, poklady cudzích kráľov a krajín. Zadovážil som si spevákov, speváčky i rozkoš ľudských synov — množstvo žien. 9 Vzástol a rozmohol som sa viac ako ktokoľvek, kto bol predom mnou v Jeruzaleme. Navyše moja múdrosť stála pri mne.

Estetický pôžitok, materiálny pôžitok, umelecký pôžitok, sexuálny pôžitok (porno naživo), všetky tieto pôžitky si užil na maximum.

Ako teda dopadol tento výskum? Kazateľ prišiel k dvom záverom. Prvý bol presne rovnaký, ako výskum Matta Killingswortha a portálu Fox Bussines.

10 Čokoľvek si moje oči želali, nič som im neodoprel, nebránil som svojmu srdcu v žiadnej radosi, lebo srdce sa mi radovalo z celej mojej námahy a to bol môj podiel zo všetkej mojej námahy.

Druhý záver

11 No keď som sa pozeral na celú moju činnosť, ktorú vykonali moje ruky, a na námahu, ktorú som na ňu vynaložil, a hľa — všetko bola márnosť (Hevel) a honba za vetrom. Niet trvalého zisku pod slnkom.

Kazateľ išiel ešte hlbšie a ukazuje nám, že to po čom skutočne túžime, je trvalá radosť, trvalé šťastie a nie niečo pominuteľné.

Psychológ Tomáš Morávek vyštudoval psychológiu na Karlovej univerzite v Prahe. Je odborník na osobný rast a medziľudské vzťahy. Medzi jeho klientov patria aj veľmi bohatí

ľudia. V jednom rozhovore na otázku: Čo bohatým ľuďom chýba, s akými problémami sa stretávajú? odpovedal takto:

“Väčšinou sa v rozhovoroch dostaneme k tomu, že majú problémy vo vzťahoch. Hovoria, že s bohatstvom im rástlo sebavedomie, že boli zo začiatku spokojnejší, že si mohli dopriať. Toho sa však postupne nabažili. Hovoria, že majú prameň šťastia vyschnutý a nedarí sa im ho naplniť.“

„Peniaze môžu byť obalom mnohých vecí, ale nie ich jadrom. Zabezpečia vám potravu, ale nie chuť do jedla, liek, ale nie zdravie, známych, ale nie priateľov, sluhov, ale nie oddanosť, radosť, ale nie pokoj či šťastie.“ — Henrik Ibsen

Slávny tenista Boris Becker je hviezdou vo svete tenisu a predsa sa raz ocitol na pokraji samovraždy. Povedal: „Už dvakrát som vyhral Wimbledon, prvýkrát dokonca ako najmladší hráč. Bol som bohatý. Mal som všetko, čo som chcel mať a predsa mi chýbal vnútorný pokoj. V srdci som cítil strašnú prázdnotu. Zdalo sa mi, že som len akousi bábkou na povrázku.“

Jacka Higgensa, autora niekoľkých úspešných noviel, sa raz spýtali, čomu by bol rád, keby to bol vedel už ako chlapec. Odpovedal: „Bol by som rád, keby som už vtedy vedel, že keď sa dostanem na vrchol, vôbec nič tam nenájdem.“

Becker a Higgens nie sú jediní, ktorí cítili takúto prázdnotu. Ozveny životov ľudí, ktorí stratili zmysel, sa šíria našou kultúrou. Nemusíte prečítať veľa životopisov súčasných ľudí, aby ste objavili podobné pocity zbytočnosti a sklamaní.

Ak ste mladší, je prirodzené si povedať: Počul som o týchto rozčarovaných celebritách a bohatých ľuďoch, ktorí hovoria, že v živote nie sú šťastní. Ale ak ja dosiahnem, to čo chcem, budem iný. Nie nebudete! Hoci existuje mnoho skúseností, nikto nakoniec nie je iný. Toto vám povie staroveká múdrosť a všetky príbehy sveta.

A čo by to bola za kázeň v CB bez C.S Lewisa, ktorému Pán Boh dal múdrosť jasne pomenovať veci, a ten to povedal takto:

„Túžby čo sa v nás zobúdzajú, keď sa po prvý krát zamilujeme alebo si prvýkrát pomyslíme na nejakú cudziu krajinu alebo sa prvýkrát začneme zaoberať nejakým predmetom, ktorý je pre nás vzrušujúci, sú túžbami, ktoré žiadne manželstvo, žiadne výlety, ani žiadne štúdium naozaj neuspokojí. A to nehovorím o tom, čo by sme bežne nazývali neúspešným manželstvom, pokazenou dovolenkou a tak ďalej.“

Hovorím o najlepších možných. Vždy je tu niečo, po čom sme v prvých okamihoch túžby siahli, no rozplynulo sa to v realite. Manžel môže byť dobrý manžel, scenéria je nádherná, ukázalo sa však, že je to dobrá práca, ale nám “to” uniká.“

Všetko to bola márnosť a honba za vetrom. Niet trvalého zisku pod slnkom. V roku 1969 nahrala speváčka Peggy Lee pieseň s názvom: A to je všetko, čo je?

Žena v piesni hovorí, že ju ako 12 ročnú vzali do cirkusu s názvom: Najúžasnejšia šou na Zemi. Ale ako ju sledovala, mala pocit, že tomu niečo chýba. Neviem prečo, ale keď cirkus skončil, povedala som si: A to je všetko, čo cirkus je?

Neskôr hovorí, že sa zaľúbila do najúžasnejšieho chlapca na svete, ale ten ju jedného dňa opustil a ona chcela umrieť. Ale nezomrela a tak si povedala: To je všetko, čo je láska? Všetko, čo ju malo tešiť a uspokojiť na každom kroku, ju neuspokojovalo, nič nebolo dostatočné, aby naplnilo jej očakávania a túžby. Stále niečo chýbalo, ale nevedela čo! Všetko ju zanechávalo s otázkou: A to je všetko, čo je? Každá sloha jej života, tak ako v piesni sa vracala, k rovnakému refrénu:

A to je všetko, čo je?

A to je všetko, čo je?

Ak toto je všetko, čo je, priatelia, tak len tancujme.

Prineste chl'ast a užívajme si, ak toto je všetko čo je!

Nedostatok hlbokého alebo trvácneho uspokojenia ju vedú k neradostnému flámovaniu. Postupne zisťujeme, že všetko, od čoho sme očakávali trvalé naplnenie, zlyháva. Je pre nás čoraz ťažšie tešiť sa zo života, sme otupenejší, otrávenejší, cynickejší, či ešte niečo horšie. Niet trvalého zisku pod slnkom!

Ďalej si žena v piesni uvedomuje, že poslucháči sa môžu čudovať, že prečo nespácha samovraždu. Ale predpovedá, že jej skúsenosť s umieraním bude rovnakým sklamaním, ako život sám a preto nie je kam sa ponáhľať.

Viem, že si musíte hovoriť, ak sa tak cítite, prečo to všetko neskončí?

Ó nie, ja nie.

Neponáhľam sa k tomu poslednému sklamaniu.

Pretože viem veľmi dobre, ako tu stojím, rozprávam s vami

že keď príde ten posledný moment a ja naposledy vydýchnem, aj vtedy si poviem:

A to je všetko?

Hľa — všetko je ako para a honba za vetrom. Niet trvalého zisku pod slnkom.

Je milé keď sa mačka snaží chytiť laserovú bodku, ale keď sa ju s úplnou vážnosťou a zo všetkých síl snaží chytiť 40 ročný muž alebo žena, už to až tak smiešne nie je. Ak sa pozrieme späť s otázkou, čo sme sa o šťastí za celé stáročia naučili, je až zarážajúce, aký malý pokrok sme urobili.

Všimnime si, ako sme prekonalí predkov v možnostiach cestovania, komunikácie, medicínskych a vedeckých úspechoch. O koľko menej brutálne a nespravodlivé sú spoločnosti voči menšinám, oproti tomu, ako to bolo pred sto rokmi.

V mnohých smeroch sa ľudský život zmenil, ale hoci sme neporovnateľne bohatší a máme pohodlnejší život ako naši predkovia, nikto si nemyslí, že sme aj šťastnejší. Namáhame sa a hľadáme radosť a šťastie rovnako ako naši predkovia, ale keď ako indikátor zoberieme nárast depresí a samovrážd, tak nám to ide horšie.

Chceme niečo, čo nám nič v tomto živote nemôže dať. Hľadáme niečo trvalé. Trvalú radosť, trvalé šťastie. *Bez teba nemôžem žiť.* Ale raz budeš musieť! *Forever - navždy spolu.* Raz to skončí. *Nikdy ťa neopustím.* Ale áno, opustiš. *Chcem aby táto dovolenka nikdy neskončila.* Ale skončí. *Chcem, aby táto jazda na Slovakia Ringu trvala večne.* Dvaja zaľúbenci ležia spolu večer na lúke vedľa seba a pozerajú spolu na hviezdy, žena sa pozrie na svojho milého a povie: *Nechcem, aby to skončilo.*

Nechceme si to priznať, ale túžime po trvalom šťastí a radości. A to nie je zlé. Ale problém je v tom, že chceme od pominutelných vecí a ľudí trvalú hodnotu. Trvalé šťastie a radosť.

Čo teda robíme, keď si uvedomíme, že potrebujeme trvalú radosť a šťastie, ale nezažívame ho? V mladosti si väčšinou zvolíme prístup: *Je "to" tam niekde vonku.*

Pracoval som s tínedžermi a väčšina z nich má presne tento pohľad na svoju budúcnosť.

Vstupujú do života s veľkými očakávaniami, že sa raz všetko dobre skončí. Ak nájdem správneho partnera v láske, ak nájdem správneho manžela/manželku, ak nájdem správne zamestnanie a zarobím nejaké peniaze, potom nájdem aj životné uspokojenie, radosť a šťastie.

Ako náš život pokračuje tak zisťujeme, že to neprichádza, ale hovoríme si, že jasné, že ešte nie som spokojný, pretože musím prejsť ešte za tento kopec, alebo za túto zákrutu a potom to bude skvelé. Táto stratégia je samozrejme účinná len dočasne.

Ako čas ubieha, začíname si uvedomovať, že to nedosahujeme. Jednou z bežných reakcií je obviňovať prekážky, ktoré nám zabránili dosiahnuť veci, o ktorých si myslíme, že by nám priniesli trvalú radosť a šťastie. Začneme obviňovať celé naše okolie a hovoríme: *Bol by som celkom šťastný, keby nebolo to a to* (doplňte si sami)

To nás začína viesť k predpokladom, že keby mám lepšiu manželku, lepši domov, lepši príjem - cítil by som sa oveľa lepšie. Ak sa vyberieme touto cestou, tak sa staneme veľmi produktívnymi členmi tejto spoločnosti.

Začneme prechádzať od domu k domu, od manželky k manželke, od manžela k manželovi, od zamestnania k zamestnaniu a uisťujeme sa, že na ďalšej úrovni nášho prebudovávania nášho života, radosť a šťastie už naozaj nájdeme.

Ale psychológovia tomu hovoria, že len zrýchľujeme náš pôžitkársky bežecký pás. Ak pri cvičení na bežeckom trenažéri zmeníme rýchlosť, neznamená to, že sme zmenili aj miesto. Len ťažšie pracujeme, aby sme si udržali pozíciu a nakoniec sme príliš unavení, aby sme mohli pokračovať. Dosiahnutie cieľa nám síce prinieslo chvíľkovú radosť, ale keď sme sa ju snažili pevne uchopiť, tak sa nám rozpadla v rukách.

11 verš. *No keď som sa pozeral na celú moju činnosť, ktorú vykonali moje ruky, a na námahu, ktorú som na ňu vynaložil, a hľa — všetko bola márnosť a honba za vetrom. Niet trvalého zisku pod slnkom.*

Čo ak nenájdeme trvalú radosť a šťastie ak odstránime všetky prekážky a budeme dosahovať viac a viac, ale ešte stále veríme, že trvalá radosť a šťastie existuje? Britský autor Francis Spufford to vyjadril takto:

Príde deň keď ležíte vo vani, a zistíte, že už máte 39 rokov a to ako žijete sa vôbec nepodobá na to, čo ste vždy chceli. Napriek tomu si uvedomíte, že je to výsledok dlhej série vašich rozhodnutí a volieb. A tak sami seba začnete nenávidieť.

Slepá ulička

Keď v našej kultúre mnohí vzdelaní a mestskí ľudia dosiahnu stredný vek, tak dospejú do štádia, ktoré je možno vyjadriť takto:

Keď som bol mladší myslel som si, že existuje naplnenie. Myslel som, že sex, láska, rodina a pracovné úspechy má budú viac uspokojovať, ale už som z toho vyrástol. Takže už to nie je o tom, že radosť a šťastie je tam niekde vonku, ale že neexistuje. Uvedomujem si, že nikto nie je stále šťastný a spokojný a práve preto sa tým ani netreba stále zaoberať. Prestal som mať nereálne očakávania od seba aj od iných a naučil som sa žiť s tým čo mám a teraz mám pokoj.

Toto môže znieť veľmi rozumne, ale realita väčšinou vyzerá horšie a naráža na problémy. Ako hovorí známi filozof 20. storočia Martin Heidegger: *To čo človeka odlišuje od zvierat je túžba po radosť, zmysle a naplnení.*

Ak sa rozhodnete, že naplnenie, radosť a šťastie neexistujú a zatvrdíte si srdce voči nádeji, môžete sa tým obráť o ľudské vlastnosti. Takéto riešenie ponúka Budha a grécki stoici. Oni radili nič nemilovať, ani v nič príliš nedúfať.

Ale keď sa pozrieme okolo seba, tak môžeme vidieť, že zmenšovanie lásky voči ľuďom okolo nás/alebo budem sa menej tešiť z vecí, ktoré mám, nie je riešenie. Nie, že to vôbec nepomáha k tomu, aby som našiel trvalú radosť a šťastie, ale skôr to všetko podkopáva. To, že budem menej milovať svoju manželku, alebo mojich priateľov je riešenie? To, že sa budem menej tešiť z mojich detí, mi prinesie radosť a pokoj? To, že sa budem menej tešiť z výletov a dovolení, ma uspokojí? NIE.

Takže rovnako slepá ulička.

Prvá slepá ulička:

Chceme niečo čo nám nič v tomto živote nemôže dať. Keď v tom budeme ďalej pokračovať, tak sa z nás stanú upachtení, rozhorčení ľudia, ktorí po čase začnú nenávidieť seba.

Druhá slepá ulička:

Ak sa pokúsime zatvrdiť si srdce, aby nás to netrápilo, ublížime svojej ľudskosti aj ľuďom okolo nás.

Čo je teda príčinou zdanlivo neriešiteľnej situácie trvalej nespokojnosti? Ateizmus prichádza S vysvetlením príčiny:

Nespokojnosť, teda pocit, že nič na svete nemôže naplniť naše túžby, je vlastne len chemickou reakciou v mozgu, ktorá pomáhala predkom prežiť. Pociť, že nám niečo chýba je len ilúziou, trikom, ktorý nás núti viac sa usilovať.

Takto sa ateisti, konkrétne Haidt snaží vysvetliť aj pieseň od Peggy Lee: A toto je všetko čo existuje? Ale keď sa lepšie pozrieme na slová piesne, tak Peggy nehovorí, že ju to motivuje viac sa usilovať, ale skôr je to pre ňu prekážkou - robiť čokoľvek iné, ako sa opíjať na žúre.

Tak je nejaké iné riešenie? Je niečo, čo funguje a dáva zmysel? Čo nám pomôže správne pomenovať náš problém? Ako mám milovať tak, aby som nebol sklamaný? Miluj, ale v správnom poradí.

Lásky v našom srdci majú určité poradie a problém je v tom, že menej dôležité veci milujeme viac, ako tie dôležitejšie. Ako to funguje? Nie je nič zlé na tom, že milujeme svoju prácu, ale keď ju milujeme viac, ako našu rodinu, tak nám to môže zničiť rodinu. Alebo, ak zarábať peniaze milujete viac, ako spravodlivosť, tak budete využívať vašich zamestnancov a podvádzať pri daňových odvodoch a to tiež preto, že vaše lásky nie sú v poriadku.

Ale aj keď si správne zoradíme naše lásky a na prvé miesto si dáme lásku, ktorá je pominuteľná, tak skôr či neskôr znova zažijeme sklamanie.

3. verš *...kde je pre ľudských synov to dobro, čo by mali robiť pod nebom, v tom malom počte dní svojho života.*

Najzákladnejšia láska, ktorá nie je v poriadku a hlavný zdroj našej nespokojnosti je, že zlyhávame v milovaní prvej veci, ktorú máme milovať na prvom mieste. Musí to byť niečo trvalé, nemenné, večné a čo nás nikdy nesklame. Zlyhávame v milovaní Boha.

Boli sme stvorení na obraz Boha, ktorý je trojjediný ako Otec, Syn a Duch Svätý. Od večnosti sa tieto 3 sväté bytosti milovali navzájom v nekonečnej radosť a sláve. Či už uznávame existenciu Boha, alebo nie, budeme stále hľadať tú trvalú radosť, ktorú sme predurčení nájsť v milujúcom spojení s Bohom.

Augustín to vyjadril takto:

Všetky veci sú vzácne, pretože všetky sú krásne, ale čo je krajšie než ON?

Sú silné, ale čo je silnejšie než ON?

Ak hľadáme čokoľvek lepšie, krivdíme mu a ubližujeme sebe, ak uprednostňujeme to, čo stvoril, pred ním samotným. Veď On nám ochotne dáva samého seba.

Ubližujeme si, keď milujeme čokoľvek iné, ako Boha.

Ako to funguje?

Ak milujete svoje deti viac ako Boha, vložíte do nich všetku svoju potrebu dôležitosti a bezpečnosti. Budete od nich vyžadovať príliš veľa, aby boli úspešné šťastné a aby vás milovali. To ich buď odoženie preč alebo ich zdrví ťarcha našich očakávaní, lebo budú hlavným zdrojom vášho šťastia, čo nedokáže naplniť žiadny človek.

Ak namiesto toho milujete svoju manželku/manžela alebo romantického partnera viac než Boha, nastane tá istá situácia.

Ak milujete prácu a kariéru viac ako Boha, budete ju nevyhnutne milovať viac než rodinu viac než spoločenstvo a viac než zdravie a to povedie k fyzickému zlyhaniu, aj zlyhaniu vzťahov.

Ak milujete čokoľvek viac než Boha, ubližujete objektu svojej lásky sebe svetu okolo vás a skončíte rozčarovaný a nespokojný.

Ale riešenie nie je veci v živote milovať menej, ale viac milovať Boha. Ľudia, pretože menej milujú Boha, tak začínajú menej milovať veci. To je zlé. Ukazovanie rukami.

K tomuto istému záveru dospel aj Kazateľ 2:24-25

Pre človeka nie je nič lepšie, ako keď je, pije a pri svojej námahe si dožičí dobré veci. Videl som, že aj to pochádza z Božej ruky. 25 Ved' kto môže jest' a užívať bez neho?

Aké je teda poslanstvo:

Nič nemilujte menej, ale naučte sa Boha milovať viac a budete milovať ostatné veci s oveľa väčšou spokojnosťou. Nebudete ich príliš chrániť ani od nich nebudete očakávať príliš veľa. Nebudete sa na nich stále hnevať, že nie sú tým, čo ste dúfali, že budú.

Neuduste svoju vášnivú lásku k ničomu, ale radšej presmerujte svoju najväčšiu lásku na Boha tak, že Ho budete milovať celým srdcom a budete Ho milovať pre Neho samého, nie pre Jeho dary. Vtedy a len vtedy začne prichádzať uspokojenie.

To je kresťanský pohľad na trvalú radosť - vyhýba sa nástrahám starovekej stratégie pokoja skrze ľahostajnosť i nástrahám modernej stratégie šťastia z nadobúdania. Vysvetľuje aj rieši hlboký problém našej zdanlivo neriešiteľnej nespokojnosti.

A ako milovať Boha?

Samozrejme, že ani tí najoddanejší kresťania nemilujú Boha dokonale, a ani sa k tomu nemôžu priblížiť. Ale to, čo si stále potrebujeme pripomínať je, že Boh nie je nejaké abstraktné

božstvo, ktoré miluje iba všeobecne. Ale musíme sa nechať pevne uchopiť Božím príbehom zachraňujúcej a obetavej lásky voči nám v Ježišovi Kristovi.

Ježiš v Jánovi v 6. kapitole hovorí: *Ja som ten živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Ak niekto je z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.* “

Ježiš tým hovorí: Ja nerozdávam chlieb života, ale JA som chlieb života. Ja večný a trvalý Boh som sa stal jedným z vás a nechal sa rozlámať ako chlieb, aby som zaplatil dlh lásky, ktorý ste dlžní svojmu Stvoriteľovi a opäť pre vás získal trvalú radosť zo spoločenstva s Bohu.

Neuduste svoju vášnivú lásku k ničomu, ale radšej presmerujte svoju najväčšiu lásku na Boha tak, že Ho budete milovať celým srdcom a budete Ho milovať pre Neho samého a preto, čo pre vás urobil v Ježišovi Kristovi a nie pre Jeho dary.

Budem sa modliť.

5. Rukopis tretej kázne z proroka Ozeáša 2:4- 3:5

Na úvod vám prečítam pár znakov správania a skúste povedať o akú vlastnosť ide:

Neustály kontakt, chce byť s vami, ale iba s vami, očakávajú to najhoršie, kontrola, chcú vedieť detaily všetkého, neschvaľuje vaše obľúbené veci, nevidí vo vás nič dobré, chcú, aby ste sa vždy správali podľa ich predstáv, vždy je niekde nablízku, až príliš vás sleduje na sociálnych médiách, nízka sebaúcta či dôvera...

Žiarlivosť je jednou z emócií, ktorú po prvýkrát prežívame už v detstve a nie je ľahké naučiť sa ovládať ju. Žiarlivec sa porovnáva s potenciálnym rivalom a obáva sa o svoju povesť. Bezvýznamné udalosti sa vnímajú ako kľúčové, zveličujú sa, a to ich poháňa k nezmyselnému správaniu. Tieto obavy a otázky sa pre žiarlivca zdajú byť oprávnené, no pre partnera sú nepochopiteľné a smiešne, či únavné a po čase až neznesiteľné.

Prečo začínam s touto vlastnosťou? Pretože v dnešnom texte vidíme, že aj Boh je žiarlivý, voči svojmu ľudu!

Žiarlivý Boh? Nezná to urážlivo? Žiarlivosť predsa poznáme ako netvora, čo ničí dušu! Boh však, a tým sme si úplne istí, je dokonalý a dobrý. Ako by sme si teda mohli predstaviť, že je v ňom čo i len trochu žiarlivosti?

Aby sme odpovedali na túto otázku, tak si potrebujeme ujasniť, že to nie je vec predstavivosti. Keby sme si mali len Boha predstaviť, resp. vytvoriť, určite by sme Mu dali len také črty, ktoré by sme sami považovali za veľkolepé. A žiarlivosť by medzi nimi určite nebola. Žiaden človek, by si nepredstavoval žiarlivého Boha.

Ale vďaka Bohu, že nie sme odkázaní na našu predstavivosť! Ale že Boh sa nám predstavil sám a to vo Svätom Písme - v Biblii, čo je Jeho Slovo. Aby nespoľahlivá ústna tradícia neprekrútila, Jeho posolstvo resp. príbeh Biblie, alebo aby niečo nechýbalo, tak to nechal zachytiť do trvalej písomnej podoby. Nie je to úžasné? Tak sa teda spolu pozerajme do Božieho Slova, aby sme sa spoločne vyhli pomýleným a prevráteným predstavám o Bohu a nechali Boha samotného, aby sa nám predstavil.

Boh sa na zmluvu so svojím vyvoleným ľudom Izraelom pozerá, ako na manželskú zmluvu, ktorá má nárok na vzájomnú lásku a vernosť. A pri uzatváraní tejto zmluvy sa Boh predstavuje Izraelu, ako žiarlivý Boh.

2 Moj 34:14: *14 Nebudeš sa klaňať inému bohu, lebo Hospodin, ktorý sa volá Žiarlivý, je naozaj žiarlivý Boh.*

Ako teda máme vnímať Božiu žiarlivosť? Skúsme sa na to pozrieť takto: Ženatý muž, či vydatá žena, ktorí by nepociťovali žiarlivosť, keď pristihnú svojho manžela alebo manželku s milencom, by boli veľmi zvláštni. Pretože sexuálna čistota manželstva je jeho hlbokou podstatou. Tento druh žiarlivosti je pozitívny, lebo nám ukazuje, že sme pochopili skutočný význam manželského vzťahu, a že ho chceme udržať čistý a neporušený.

Takže Božia žiarlivosť nepochádza zo závesti alebo zloby alebo, že by bez nás Boh nemohol žiť, (pauza) - čo je často krát ľudská žiarlivosť (pauza) - ale ako chvályhodná horlivosť o udržanie čistoty a neporušiteľnosti v tomto nadovšetko cennom vzťahu medzi ním a Božím ľudom.

Takže kde nastal problém? Prečo Boh žiarli? Myslíte, že u Boha nastal problém? ...že On to nezvláda? NIE.

1. BOD 2:4 - 2:16 Božia žiarlivosť nám ukazuje našu nevernú lásku.

Celá história Izraela, Božieho ľudu, je o tom, ako v čase hojnosti odchádzali od Boha slúžiť iným bohom. Ako prestali dôverovať Bohu, že sa o nich postará a začali dôverovať bálom. Za všetko dobré, čo mali (ako čítame vo 8. verši) - chlieb, vodu, vlnu a ľan, olej a nápoje, neďakovali Bohu, ale iným bohom, milencom. To je v Božích očiach duchovná manželská nevera. *Nech si odstráni z tváre znaky smilstva a z prs znaky cudzoložstva! 6 Nad jej deťmi sa nezmilujem, keďže sú to deti zo smilstva, 7 lebo ich matka smilnila, ich rodička sa dopustila hanebnosti, veď hovorievala: ,Pôjdem za svojimi milencami, za tými, čo mi dávajú chlieb a vodu, vlnu a ľan, olej a nápoje.*

Pre dnešného poslucháča sa to môže zdať pritiahnuté za vlasy. Prečo je Boh tak nahnevaný? Prečo žiarli? Áno, je to ťažké pozeráť sa na to, ako manželka, ktorá ti sľubovala vernosť a lásku na celý život, ťa teraz podvádza. Pozeráť sa na to, ako nachádza šťastie inde. Ale jednoducho si to priznaj, Bože. Prehral si. Už ju nepriťahuješ. Prestal si byť ako Boh pre svoj ľud príťažlivý. Prestal si byť ako manžel, pre svoju manželku atraktívny. Nedávaš jej to, čo potrebuje. Preto od teba odišla. Vidíme sa v tom?

Ak si kresťan, tak aj ty si manželka Boha. Aj ty si súčasťou Božieho vyvoleného ľudu. Koľko krát sme si povedali, že Boh nás sklamal a preto ideme hľadať šťastie inde? A veľakrát sme aj zažili, že inde to bolo celkom dobré a veľakrát na prvý pohľad lepšie, ako pri Bohu.

Áno priznávam, že cítim väčšiu radosť, keď si kúpim nové bývanie, ako keď som s tebou v komôrke a modlím sa. Mám väčšiu radosť z toho, že sa idem previesť na novom aute, ako si čítať tvoje Slovo. Viac sa poteším, keď tržby v mojej firme rastú, ako keď ťa chválím v piesňach. Radšej svoju dôveru vložím do vedcov a vakcín, ktoré ma dokážu dostať z tohto obmedzeného života. Keby si vymenil vládu za inú, určite pandémie zvládneme lepšie. Už dlho som ti verná a stále nemám manžela a to si hovoríš, že chceš pre mňa to najlepšie? Prečo si dopustil krízu do môjho manželstva, veď ja som ti bol vždy verný. Prečo sa moji blízki nemôžu dožiť aspoň 70 rokov, ale zomierajú oveľa skôr? Prečo neveriaci ľudia okolo mňa sa majú lepšie - finančne, zdravotne, psychicky ako ja? Čo mám z toho, že som s tebou v manželstve?

Možno sme to takto priamo nikdy nevyjadrili. Ale naše životy tak veľakrát vyzerajú. Naše sociálne siete, tak veľakrát vyzerajú. Ale Boh, miesto toho, aby opustil svoj ľud a nechal ho odísť za inými Bohmi, tak hovorí:

Zahradím jej cestu trnám a ohradím ju múrom, takže nenájde svoje chodníky. 9 Vydá sa za svojimi milencami, ale nedostihne ich, bude ich hľadať, ale nenájde ich. 13 Urobím koniec

všetkým jej radostiam — sviatkom, oslavám novmesiaca, sobotám a všetkým slávnostným príležitosťami. 14 Zničím jej vinič aj figovníky, o ktorých hovorí: „Je to poplatok, ktorým ma vyplácajú moji milenci.

Koľko krát Boh v tvojom živote zahradil cestu trnám pred milencami? Koľko krát ti zabránil vykonať vec, o ktorej si bol presvedčený, že je správna? Po koľkých veciach si túžil a nedostal si ich? Čo všetko ti Boh zobral, čo si tak veľmi miloval? Čo všetko zase do tvojho života dal, čo si nechcel? Čo je dôvodom, takéhoto Božieho správania?

9 Ona však povie: „Vrátim sa k svojmu prvému mužovi, lebo vtedy mi bolo lepšie ako teraz.“

Tento text nám ukazuje dve veci:

1. Všetky dobré veci, ktoré sme mali, keď sme si užívali s milencami, boli od Neho.¹⁰ *Ona však nevie, že to ja som jej dával obilie, mušt a čerstvý olej. Dal som jej mnoho striebra a zlata, ale venovala ho Baalovi. (Príklad o nevernej manželke, ktorá dostala dary na Vianoce od svojho manžela a myslela si, že ich má od milenca.) 15 Potrestám ju za dni zasvätené baalom, keď im prinášala kadidlové obety, zdobila sa náušnicami a šperkami a chodila za svojimi milencami, na mňa však zabúdala,“ znie výrok Hospodina.*
2. Všetko, o čo sme prišli alebo čo nám zobral, bolo z Jeho lásky k nám a pre naše dobro! *28 Vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, čo milujú Boha, ktorí sú povolání podľa jeho predsavzatia. (Rim 8:28, hovorí Pavol)*

John Netwon v 18. storočí hovoril: “Čo Boh dopustil, potrebné bolo, čo nedal potrebné nebolo.” Všetko, čo do tvojho života prišlo, potrebné bolo a všetko, čo si v tvojom živote nemal, potrebné nebolo. Božia žiarlivosť, nie je problémom Boha, ale ukazuje nám náš problém, našej nevernej lásky voči Bohu.

Vidíte, čo by sa stalo, keby nás Boh nechá odísť? Odchádzame oklamaní svojou pýchou a sebeckosťou, že vlastne my sme tí dobrí a Boh je ten, čo je neverný, nemilujúci Boh. Nechal by nás uctievať pominuteľné, Ním stvorené veci a slúžiť falošným bohom, ktorí by nás odviedli od Boha a nakoniec by sme sa voči Bohu vzbúrili. To je naša prirodzenosť. Nevďačnosť, nevera a brať všetko dobré čo máme, ako samozrejmosť. Ale Boh napriek tomu zostáva ďalej láskavý a verný.

2. BOD 2:10 - 3:5 Božia žiarlivosť, nám ukazuje Jeho vernú lásku.

Jonathan Edwards napísal kázeň, keď mal iba 18 rokov. Je to jeho prvá kázeň, ktorú kázal, a ktorá sa od neho zachovala. Téma kázne bola: Šťastie kresťana. Mala tieto 3 body:

1. ak si kresťan, tvoje zlé veci sa obrátia na dobré
2. tvoje dobré veci ti nikdy nemôžu vziať
3. to najlepšie ešte len príde.

16 „Preto, hľa, vyvábim ju, zavediem na púšť a prehovorím k jej srdcu.

21 Zasnúbim si ťa naveky, zasnúbim si ťa v spravodlivosti, práve, láske a v milosrdenstve. 22 Zasnúbim si ťa vo vernosti a ty spoznáš Hospodina.

25 Zasejem si ju v krajine a zmilujem sa nad Neomilostenou, poviem Nie môjmu ľudu: „Ty si môj ľud“ a on povie: „Môj Boh“.

Boh svoj ľud opäť (poviem to slangovo) zbalí. Znova si ho získa. Nie nasilu, ale svojou láskou a vernosťou. Svojou príťažlivosťou, keď im ukáže ako ich žiarlivo miluje. Viete koľkokrát to už urobil v mojom živote? Koľkokrát ma vyvábil na púšť, kde ma nechal stáť bez všetkých mojich modiel a prehovoril k môjmu srdcu? Ukázal mi, aký som dezorientovaný, neverný a ako som sa nechal oklamať, že stvorené veci mi môžu dať to, čo mi môže dať len môj Stvoriteľ? Bože ďakujem, za tvoju žiarlivosť! Bože ďakujem za tvoju vernosť a lásku voči svojmu ľudu.

Nikdy nedokážeme byť Bohu verní, tak ako je On verný voči nám. Preto je len jedna možnosť. Boh, tak ako sľúbil, posla na Zem nášho zástupcu, svojho Syna Ježiša Krista. Druhú osobu Božej trojice. Sám Boh prichádza naplniť požiadavky, ktoré nám dal.

Ako jediný dokázal naplniť našu stranu manželskej zmluvy. Nikdy nezlyhal. Vždy bol voči Bohu verný a nadovšetko Ho miloval. A preto, že On jediný dokázal naplniť našu stranu manželskej zmluvy, tak ako jediný si to mohol s nami vymeniť a prijať následky za nedodržanie našej strany. Boží svätý a spravodlivý hnev. To čo sme mali kričať my. *Bože môj, Bože môj prečo si ma opustil* - kričal Ježiš na kríži, kde zomieral namiesto nás. Na tretí deň vstal z mŕtvych ako dôkaz toho, že dielo záchrany je dokončené pre každého, kto patrí do Božieho ľudu.

Apoštol Pavel v liste Rimanom vo 8. kapitole píše:

31 Čo k tomu dodať? Ak je Boh za nás, kto je proti nám? 32 Ako by nám ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, nedaroval s ním všetko? 33 Kto bude žalovať na Božích vyvolených? Je to Boh, ktorý ospravedľňuje. 34 Kto ich odsúdi? Je to Ježiš Kristus, ktorý zomrel, ba čo viac, bol vzkriesený z mŕtvych, je po Božej pravici a prihovára sa za nás. 35 Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Súženie alebo úzkosť, prenasledovanie alebo hlad, nahota, nebezpečenstvo alebo meč? 36 Ako je napísané: Pre teba nás usmrcujú deň čo deň, pokladajú nás za ovce na zabitie. 37 Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval. 38 Som totiž presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomné, ani budúce veci, ani mocnosti, 39 ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nebude nás môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.

1 Hospodin mi opäť povedal: „Miluj ženu, ktorá miluje zlo a cudzoloží, práve tak ako Hospodin miluje Izraelitov, ktorí sa obracajú k iným bohom a majú radi hroziakové koláče.“ 2 Kúpil som ju teda za pätnásť strieborných, chómer jačmeňa a letek vína.

Našou jedinou nádejou, ako Božieho ľudu, ako kresťanov, je Božia láska a vernosť. Ďakujeme ti Bože, že na nás žiarliš. Ale stálo ho to nevýslovné výkupné. Smrť Jeho Syna, Ježiša Krista. Preto Boh ostáva Svätý a Spravodlivý a zároveň Verný a Láskavý. Potom sa Izraeliti obrátia a budú hľadať Hospodina, svojho Boha, a Dávida, svojho kráľa. S bážňou sa obrátia k Hospodinovi a jeho добрôte v čase, ktorý príde. “

Boh s absolútnou istotou hovorí, že svoj ľud si už získal a vykúpil krvou svojho Syna Ježiša Krista. Teraz ho formuje na obraz a podobu Jeho Syna Ježiša Krista. To formovanie je častokrát bolestivé a ťažké, ale môžeme so 100% istotou spolu s Pavlom povedať: 28 Vieme, že všetky veci slúžia na dobro tým, čo milujú Boha, ktorí sú povolani podľa jeho predsavzatia. 29 Lebo ktorých vopred poznal, tých aj predurčil, aby boli podobní obrazu jeho Syna, aby on bol prvorodený medzi mnohými bratmi.

Ak si kresťan, tak to platí aj o tebe. Už teraz ďakuj v bázni a pokore, že Boh si ťa vždy získa späť a pripomenie ti, že si ťa zamiloval, už pred stvorením sveta a nikto ťa nemôže odlúčiť od Jeho lásky. Ak si si nie istý, či patríš do Božieho ľudu, tak ťa chcem povzbudiť, aby si to riešil. Je to tá najdôležitejšia vec v tvojom živote. Teraz sa môžeme spolu modliť, modlitbu, ktorú uvidíte na prezentácii.

Spoločná modlitba: Drahý náš Boh, ďakujeme ti, že na nás žiarliš, aby si nám ukázal našu nevernú lásku voči tebe a zároveň tvoju vernú lásku voči nám. Odpusť nám našu neveru. Vkladáme sa do tvojej vernej lásky. Miluješ nás, pretože sme tvoji. Okrem teba nemáme nič

dobré a neexistuje väčší dar, než patriť Tebe. Ďakujeme ti, že si nás vykúpil krvou tvojho Syna, Ježiša Krista. Ďakujeme, že si nás vždy získaš späť tvojou láskou a vernosťou. Prosím, pomôž nám každý deň vidieť tvoju vernú lásku. Amen

6. POUŽITÁ LITERÁTURA

- Roberts Vaughan, Boží velký obraz, Reformatio 2021
- Thabiti M. Anybwire, What is a healthy Church member, Crossway books 2008
- Jonathan Leeman, Členstvo v zборе, Reformatio 2020
- D.A. Carson, Douglas J. Moo: Úvod do Nového zákona, Návrat domu, Praha 2008
- Gerhard Hoster: Úvod do Nového zákona, Oliva 1994
- TGC Commentary by Peter G. Bolt online:
<https://www.thegospelcoalition.org/commentary/luke/>
- Bock, Darrell L. Luke. The IVP New Testament Commentary Series. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1994. Logos
- Schreiner, Thomas R. "Luke." In Matthew–Luke, edited by Iain M. Duguid, James M. Hamilton Jr., and Jay Sklar, VIII:703–1105. ESV Expository Commentary. Wheaton, IL: Crossway, 2021. Logos
- Nolland, John. Lukáš 9:21-18:34. Zväzok 35B. Word Biblical Commentary. Dallas: Word, Incorporated, 1993. Logos
- Bible Commentaries Calvin's Commentary on the Bible online:
<https://www.studydrive.org/commentaries/eng/cal/luke-12.html>
- Morris, Leon. Luke: An Introduction and Commentary. Vol. 3. Tyndale New Testament Commentaries. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1988. Logos
- MacDonald William, Biblický komentár k Novému zákonu, Kresťanské zbory 2015

7. PRÍLOHA č.1

NAŠA ZBOROVÁ ZMLUVA

Boh nás svojou milosťou priviedol k pokániu a viere v Ježiša Krista, nášho Pána. Preto teraz v prítomnosti Boha a s odkázanosťou na Svätého Ducha vstupujeme navzájom s radosťou i záväzkom do nasledujúcej zmluvy:

- **JEDNOTA:** Budeme sa usilovať o zachovávanie jednoty ducha vo zväzku pokoja.
- **MODLITBY:** V každom čase sa budeme modliť jeden za druhého, niešť bremená druhých, radowať sa s radujúcimi a plakať s plačúcimi.
- **SPOLUNAŽÍVANIE:** Budeme venovať pozornosť jeden druhému a so všetkou pokorou, miernosťou a trpezlivosťou sa budeme navzájom znášať v láske, napomínať a povzbudzovať sa, slúžiť si duchovnými darmi na spoločný úžitok a odpúšťať si ako aj Boh v Kristovi odpustil nám.
- **MISIA:** Ako deti dokonalého Otca budeme žiť odlišné životy pred svetom; namiesto bezbožnosti si budeme vážiť Krista nad všetko ostatné a oznamovať veľké skutky toho, ktorý nás povolal z temnoty do svojho predivného svetla.
- **PRÍTOMNOSŤ:** Nebudeme zanedbávať spoločné stretnutia, ale naopak, budeme si vážiť a podporovať biblické kázanie, správne vysluhovanie sviatostí i láskavú prax výchovnej cirkevnej disciplíny.
- **DÁVANIE:** S radosťou a štedro budeme prispievať na finančné potreby zboru, pomoc chudobným a napredovanie evanjelia v našom okolí ako aj medzi národmi.
- **KONTINUITA:** Ak odídeme, tak sa zaväzujeme, že sa čo najskôr začleníme do iného zboru zameraného na evanjelium, kde tieto biblické princípy budeme ďalej plniť.

Vo všetkom, čo sľubujeme, sa spoliehame na nášho trojjediného Boha, ktorý s nami urobil novú a večnú zmluvu: *"Oni budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom. Dám im jedno srdce a jednu cestu, aby sa ma báli po všetky dni, pre svoje dobro a pre dobro svojich synov. Uzavriem s nimi večnú zmluvu, že im neprestanem preukazovať dobro a vložím im do srdca svoju bázeň, aby sa odo mňa neodvrátili. Budem mať z nich radosť, aby som im preukazoval dobro celým svojim srdcom a celou svojou dušou".*